

İhanet ve satış düzeni sürüyor, mücadeleye ve direnişe devam!

İhanet ve satış düzeni sürüyor, mücadeleye ve direnişe devam! Metal işçisi bu sözleşme süreciyle birlikte, 2015'ten bu yana sürdürdüğü mücadelede artık meydanı MESS ve sendika ağlarına bırakmadığını, onu hiçe sayanlara rağmen bir güç olarak sahnede olduğunu ve hep olabileceğini göstermiştir. Elbette metal işçisinin birliğini güçlendirmek, daha bilinçli, daha organize ve daha kararlı bir çizgide MESS ve sendika ağlarının korkularını büyütme görevimizdir.

s.8

Metal işçisi bu sözleşme süreciyle birlikte, 2015'ten bu yana sürdürdüğü mücadelede artık meydanı MESS ve sendika ağlarına bırakmadığını, onu hiçe sayanlara rağmen bir güç olarak sahnede olduğunu ve hep olabileceğini göstermiştir. Elbette metal işçisinin birliğini güçlendirmek, daha bilinçli, daha organize ve daha kararlı bir çizgide MESS ve sendika ağlarının korkularını büyütme görevimizdir.

Günümüz Türkiye'sinde işçi ve emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük talebi her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir. AKP gerici eliyle boyutlanan saldırılar kadınları toplumsal yaşamın her alanında etkilemektedir. Çalışma yaşamında ucuz iş gücü olan, esnek ve güvencesiz çalışmaya zorlanan kadınların aynı zamanda dinsel gericiliğin dayatmalarıyla yaşam tarzına, haklarına ve özgürlüklerine saldırılmaktadır.

8 Mart'ta özgürlük ve eşitlik mücadelesini yükseltelim!

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 05
2 Şubat 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

Ne saldırı ne işgal
ne cihatçı çeteler!...

Halkların kardeşliği ve onurlu bir yaşam için mücadele!

www.kizilbayrak13.net

3

"Zeytin dalı hareketi" mi, işgal hareketi mi?

Sermaye devleti bu hareket ile Kürt halkına yeni düzeyde bir savaş ilan etmiştir. O zeytin dalını Kürt halkına değil, ABD emperyalizmine uzatmıştır.

7

Sermayenin cankurtaranı AKP

İşçi ve emekçilere düzen siyasetinin her türlü aktöründen uzaklaşmak, kendi bağımsız sınıf çıkarları etrafında kenetlenmek düşmektedir.

18

Kibritçi kızlardan radyum kızlarına süren mücadele

Kibritçi kızlardan radyum kızlarına süren mücadele göstermiştir ki, sınıf mücadelesini büyütme vahşi kapitalizmi engelleyen tek gerçek seçenektir.

Tekstil sektöründe örgütlenme arayışı ve sendikalar

s.10

Ekim Devrimi ve ulusal sorun - E. Murat

s.12

Ne saldırı ne işgal ne cihatçı çeteler!...

Halkların kardeşliği ve onurlu bir yaşam için mücadele!

İşgalcilik, komşu ülkelere saldırmak, halklara düşmanlık, cihatçılarla işbirliği yapmak vb. tüm kirli icraatların emekçilere ağır felaketler getirdiği sayısız kez kanıtlanmıştır. Sömürü ve baskı altında olan emekçilere gerekli olan, işçilerin birliği halkların kardeşliğidir. Ancak bu birliğe dayanarak baskı, sömürü ve sefaletle karşı mücadele edebiliriz. İşgalci savaşları reddedebilir, komşu halklarla düşmanlık kışkırtmalarını boşa düşürebilir, eşitlik ve kardeşlik dünyasının kapılarını açacak mücadeleyi büyütebiliriz!

Haziran 2015 seçim hezimetinden sonra içeride kirli savaşı başlatan AKP iktidarı, buna dayanarak kaybettiği oyları Kasım seçimlerinde geri aldı. Toplumsal desteğin yeniden erimeye başladığını gören AKP şefleri, Efrîn'i hedef alan saldırıyı da gelecek seçimlere hazırlığın bir aracına dönüştürdüler. Artık Tayyip Erdoğan AKP'si, ancak çatışma ve savaş kışkırtıcılığı yaparak iktidarı elde tutabiliyor. Bu noktaya varmış bir iktidarın, işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere yeni felaketlerden başka bir şey sunması mümkün değil.

MEŞRUIYET KRİZİNİN YANSIMALARI

Dünyanın dört bir yanından toplanan cihatçı katillerin Suriye'ye taşınmasında özel bir rol oynayan AKP iktidarı, bu komşu ülkenin yıkılıp yıkılmasında uğursuz bir rol oynadı. Suriye'de yönetimi yıkmak için çırpınan gerici iktidar, tetikçileri etkin bir şekilde kullandı ancak hedefine ulaşamadı. Bundan dolayı ordusunu da savaş alanına sürmek durumunda kaldı.

Vurgulamak gerekiyor ki, başka bir ülkenin topraklarını işgale kalkışmanın ne siyasi ne hukuki ne de ahlaki bir meşruluğu olabilir. Yedi yıldan beri Türk devletinin izlediği politika Suriye için ciddi bir ulusal güvenlik sorunu yarattı. Ancak Efrîn'den Türkiye'nin ulusal güvenliğine dönük bir tehdit olduğuna dair tek bir veri bulunmuyor. Bu durumda cihatçı katilleri kullanarak Suriye topraklarına girenlerin meşruiyet krizi yaşamaları kaçınılmazdır.

Ülkeyi dolaşıp her gün seçimlere hazırlık nutukları atan AKP şefi, savaş karşıtlarını "vatan haini" ilan edip linç kampanyası başlattı. Öyle ki Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) savaşa ve yıkıma karşı tutum alması tam bir histeriyle karşılandı. Seçim hesapları, Kürt düşmanlığı ve yayılmacı heveslerin ürünü olan bu savaşa destek vermeyenler "vatan haini" ilan ediliyor.

İktidarın savaş karşıtlarına gösterdiği tahammülsüzlük, her aykırı sese azgınca saldırması, işgalci savaşın gayri meşruluğunun göstergesidir. Zira meşru ve haklı bir savaşın tarafı olanlar, hezeyanla etrafa saldırmaya ihtiyaç duymazlar.

SAHTE ZAFERLERE MUHTAÇLAR

Emekçilerin işgalci bir savaş desteklemeleri için hiçbir neden yok. El Kaide artıklarıyla "teröre karşı savaş" verildiği iddiası gülünç bir yalandır. İktidar, sahte zafer efsaneleri ve şoven ırkçı histeri ile bu açığı kapatmaya çalışıyor. Oysa ortada "zafer" olduğuna dair hiçbir veri bulunmuyor. Farklı kaynaklar, saldırının onuncu gününde işgalci güçlerin hâlâ PYD'nin savunma hatlarına ulaşamadığına dikkat çekiyor.

Evet, ortada hava saldırıları, karadan cihatçı çeteler, arkalarında TSK askerleri var. Ancak ne PYD'nin kaçacağına ne Efrîn halkının işgalcileri hoş karşılayacağına dair bir emare mevcut. Bu koşullarda işgal saldırısının hedefine ulaşması çok daha kanlı çatışmaları kaçınılmaz kılacaktır. Buna rağmen ucuz zafer efsanelerinin tetikçi medya tarafından piyasaya sürülmesi, iktidarın sahte zaferlere muhtaç olduğunu gösteriyor. Kaldı ki, Efrîn işgal edilse bile, bu işgalciler için bir bataklık yaratmak anlamına gelebilir. Zira tüm deneyimler, işgallerin birer bataklığa dönüştüğüne işaret ediyor.

"YERLİ VE MİLLİ" CİHATÇI ÇETELER

Erdoğan, "Bu operasyonu Allah'ın izniyle ÖSO ile birlikte kazanacağız" vaazları verse de, ÖSO diye anılan bu cihatçı çetelerin kafa kesen, karın deşen katiller sürüsü oldukları kimse için bir sır değil. Gayri meşru olan işgal saldırısının cihatçı çetelere dayandırılması, meşruiyet krizini daha da derinleştiriyor. Her tür insani değerden yoksun, şeriatçı, mezhepçi, kadın düşmanı, hırsız ve katillerden oluşan cihatçıları savunmak AKP şeflerine düşüyor.

"Milli ve yerli" dolarlarını "milli ve yerli" Man adasına kaçırarak, cihatçıları da "milli ve yerli" ilan ettiler. İşgal saldırısını "Suriye topraklarını işgalden kurtarmak" için yapıyoruz diyenlerin, cihatçı katilleri "milli ve yerli" ilan etmeleri şaşırtıcı değil. İşgalciye de böyle müttelikler yakışır.

İŞGALCI HESAPLARI ÖRTME TELAŞI

Din bezirganı iktidarın efendileri, Os-

manlı yayılmacılığına duydukları özlemi sık sık dillendiriyorlar. Kendi işçisini ve emekçisini azgınca sömürenler, başka ülkelerin zenginliklerini de yağmalamak istiyorlar. İçeride tek adam diktasına dayalı saltanat ile bölgede yayılmacı hevesler birbirlerini tamamlıyor.

Son günlerde "başkalarının topraklarında gözümüz" yok vaazlarını duyuyoruz. Oysa kendi açıklamaları kendilerini yalanlıyor. Başında bulunduğu partiyi terk edip AKP'ye transfer olan Süleyman Soylu şu açıklamayı yaptı: "Ben İşçileri Bakanı olarak söylüyorum, Azez'de, Cerrablus'ta, Mare'de bugün kaymakamımız var, emniyet müdürümüz var, jandarma komutanımız var." Yani Suriye topraklarında düpedüz kukla yönetimler kurulmuştur. Efrîn saldırısı ile bu alanlara yenileri eklenmek isteniyor.

Bir taşla çok kuş vurmaya hedefleyen gericiler, yeni toprakların işgali üzerinden seçimleri kazanıp tek adam diktasını güvenceye almayı hedefliyorlar.

EMEKÇİLER BU KANLI OYUNU BOZMALILAR!

İşgalci bir savaş ancak işçi sınıfı ve emekçilerin ağır sömürü, baskı ve zorbalıkla yönetilmeleri sayesinde sürdürülebilir. Nitekim Efrîn'e saldıranlar metal işçilerinin grevlerini yasaklıyor, hak arama mücadelesini terörize ediyor, savaşa karşı tutum alanları zindanlara kapatıyor. Bu ve benzer icraatlar işgalci zihniyetin fitratında mevcuttur. Savaş devam eder, çatışmalar şiddetlenirse baskı, sömürü ve zorbalık daha da katmerli hale gelecektir.

İşgalcilik, komşu ülkelere saldırmak, halklara düşmanlık, cihatçılarla işbirliği yapmak vb. tüm kirli icraatların emekçilere ağır felaketler getirdiği sayısız kez kanıtlanmıştır. Sömürü ve baskı altında olan emekçilere gerekli olan, işçilerin birliği halkların kardeşliğidir. Ancak bu birliğe dayanarak baskı, sömürü ve sefaletle karşı mücadele edebiliriz. İşgalci savaşları reddedebilir, komşu halklarla düşmanlık kışkırtmalarını boşa düşürebilir, eşitlik ve kardeşlik dünyasının kapılarını açacak mücadeleyi büyütebiliriz!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/05 * 2 Şubat 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşruiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak13.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Zeytin Dalı Harekati” mi, işgal harekati mi?

Yalana dayalı propaganda ve iddialarla gerçek amaç ve hedeflerini gizlemek, gerici iktidarın en karakteristik özelliğidir. Bu kez gündemlerinde Efrîn operasyonu var. Günlerdir havadan Efrîn ve çevresindeki köyleri bombalıyor. Bir yandan da Erdoğan'ın “milli ordu” olarak nitelediği ÖSO çeteleri ile birlikte kara harekati yürütülüyor. Yalan makinesi yine iş başında ve katmerli yalanlar üretmeye devam ediyor.

AŞAĞILIK YALANLAR, KİRLİ ÇIKAR VE HESAPLAR

Başlatılan işgal “Zeytin Dalı Harekati” olarak adlandırılarak, hiçbir biçimde sivillere yönelmediği, bu konuda azami özenin gösterildiği açıklandı. Harekatin, “Türkiye'nin sınır güvenliğini terörist saldırılardan korumak, Efrîn bölgesindeki teröristleri etkisiz hale getirmek ve bölge halkını onların baskı ve zulmünden kurtarmak” amaçlı olduğu iddia edildi.

Oysa daha şimdiden onlarca sivil insan yaşamını yitirmiş, yüzlerce yaralanmış bulunuyor. Efrîn civarındaki Kürt köyleri hedef gözetilmeden bombalanıyor. *The Independent*'in Ortadoğu muhabiri Robert Fisk'in bizzat tanıklık ettiği, çoğu çocuk, yaşlı ve kadınlardan oluşan ölü ve yaralı tablosu, sadece “terörist” olarak nitelenen YPG savaşçıları hedeflenmediğinin kanıtlarından biri. Kimi Arap basını da Fisk'i doğruluyor.

Türkiye'nin Efrîn üzerinden “terörist tehdit” ile karşı karşıya olduğu, sınır güvenliğini korumanın her devletin hakkı olduğu, bunun BM kararları arasında bulunduğu, dolayısıyla yapılanın bir “nefsi müdafaa” olduğu bir diğer iddiadır. Bu iddia baştan aşağı dayanaksızdır. Efrîn, kelimenin gerçek anlamında bir Kürt kentidir. Geçmişten beri Kürt hareketinin en güçlü olduğu bir kent olduğu da bir gerçektir. Fakat bugüne dek Efrîn üzerinden Türkiye'ye dönük tek bir saldırı örneği yoktur. 7 yıllık Suriye savaşı boyunca sükunet içinde olan bir kenttir.

ABD'nin, yarısını YPG savaşçıları oluşturacağı “30 bin kişilik sınır güvenlik gücü oluşturulacağı” açıklaması, işbirlikçi Türk sermaye devleti için saldırı bahanesi olmuştur. Ancak Efrîn'e dönük saldırı tehdidi yeni değildir. Uzun süredir hazırlanan, zaman zaman dillendirilen planlı bir saldırdır. Uzun süredir saldırının hazırlıkları yapılıyordu. Bu amaçla sınır boylarında kamplar kuruldu. Pek çok başıbozuk cihatçı çete bu kamplarda eğitildi. Saldırı için gün sayılıyor, icazet

Saldırganlığın öncelikli hedefi Kürt halkı ve kazanımları olsa da, aynı zamanda, başta Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları olmak üzere, tüm kardeş bölge halklarına da yöneliktir.

bekleniyordu. Nihayet icazet verildi, saldırı başlatıldı.

Efrîn'den kaynaklı sınır güvenliğine dönük en küçük bir tehdit olmadığı halde, neden saldırının hedefi yapılmıştır? Ya da sermaye devleti için Efrîn'i bu denli önemli hale getiren nedir? Tümöyle kirli ve karanlık çıkar ve hesaplarıdır. Cerablus seferi de yine kirli çıkar ve hesaplarla gerçekleşmişti. ABD ve Rusya'nın icazeti ile bu saldırıya girişilmişti. Amaç Mınbiç üzerinden Efrîn'e bir koridorun açılmasını engellemektir. Cerablus, Azez ve El Bab'da hiç değilse şimdilik amaç hasıl oldu. Şimdiki hedef, başarabilirse eğer, Suriye-Irak sınırından Akdeniz'e uzanan koridoru önlemektir. Harekatin süresi ve sınırlarına dair sorulara, “süre belli değil, Irak sınırına dek gidebiliriz” türünden cevaplar bunu anlatmaktadır.

GERÇEK HEDEF KÜRT HALKI VE KAZANIMLARIDIR

Sermaye devletinin ileri sürdüğü gerekçeler, gerçek amaç ve hedeflerini gizlemek içindir. Efrîn'e dönük saldırı tümöyle haksız, gerici, hiçbir meşruiyeti olmayan, yayılcı emelleri de olan bir saldırdır. Sermaye devleti bu hareket ile Kürt halkına yeni düzeyde bir savaş ilan etmiştir. O zeytin dalını Kürt halkına değil, gerçekte ABD emperyalizmine uzatmıştır. En üst mercilerden ikide bir “ABD ile çalışmak istiyoruz” açıklamaları yapılmaktadır.

Sermaye devletinin tehdit ve tehlike dediği, Kürt halkı ve kazanımlarıdır. Somut olarak da, Efrîn'i, Cezire'si ve Ko-

banê'si ile Rojava'dır. O başından beri Rojava ile savaş halindedir. Sınırlarının dibinde yeni bir Kürt devletinin kurulmasını engellemek için savaşmakta, Kürt halkının en küçük bir kazanımına dahi tahammül edememektedir. Kendi bünyesindeki Kürt sorununu ve bir Kürt devleti oluşumunu tetikleyecek her türlü gelişmeyi boğma düşüncesindedir. Sorunu sadece Rojava ile sınırlı görmemektedir. Türkiye'de ve bünyesinde bu sorunu barındıran tüm ülkelerde benzer bir tehlikeye kapı aralayacağını bilmektedir. Diğer sömürgeci bölge devletleri de böyle düşünmektedir. Sorun Kürt sorunu olunca, aralarındaki çıkar çatışmalarını bir yana bırakarak ittifak kurmaktadır.

Sermaye devleti daha önce IŞİD çeteleri ile Kürt halkının kazanımlarını yok etmeye çalışıyordu. IŞİD dönemi sona ermiş bulunuyor. Ancak IŞİD hâlâ yaşıyor. Bu kez sahnede, Erdoğan'ın “yerli ve milli” olarak nitelediği, çatışmalarda ölenlerini “şehidimiz” olarak ilan ettiği ÖSO adlı kan dökücü çete var. Önemli bir kısmını kılık değiştirmiş IŞİD militanlarının oluşturduğu El Kaide kökenli bu çeteler Kürt halkının üzerine gönderilmiştir. İşgalci Türk ordusunun önünde, etnik ve mezhepsel temizlikte rol alan, sivil katliamları yapan, sayısız işkence, infaz, adam kaçırmaya, hırsızlık ve yağma olaylarına karışmış ÖSO adlı cihatçı çeteler var. Bu eli kanlı çetelerden bir de “milli ordu” oluşturmaya çalışıyor. Bu Türk sermaye devleti ve ordusu için utanç vericidir.

İÇERİDE SAVAŞ, DIŞARIDA SAVAŞ!

Dinci-gerici iktidar, özellikle de Erdo-

ğan Kürt halkına karşı sınırsız bir kin ve düşmanlıkla doludur. Saldırganlık ve savaş sadece sınır ötesinde değil, içerde de sürdürülmektedir. Türkiye'de OHAL uygulamalarını da aşan fiili bir sıkıyönetim, dahası bir savaş hali durumu var. Muhalif en küçük bir sese dahi izin verilmiyor. Dizginlerinden boşalmış milliyetçi-şoven histeri eşliğinde Kürt olan herkese saldırılıyor. DBP binaları basılıyor, evlere baskınlar yapılıyor, HDP binaları kundaklanıyor. Savaş karşıtı her eylem daha başlamadan eziliyor, eylemciler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. İHD, TTB, DBP, HDP binaları gün boyu gözetim altında. Devrimci ve komünistler hedef tahtasında.

Saldırganlığın öncelikli hedefi Kürt halkı ve kazanımları olsa da, aynı zamanda, başta Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları olmak üzere, tüm kardeş bölge halklarına da yöneliktir.

ABD, Rusya, AB, NATO ve tüm bölge devletleri sermaye devletinin Efrîn saldırısına tam destek sundular. PYD ve YPG'nin saldırıları durdurması için sermaye devletine baskı yapılması çağrılarına, emperyalizme özgü bir soğukkanlılıkla sessiz kalıyorlar. Kürt halkının, YPG ve PYD'nin kendilerine dayatılan kölelik koşullarına razı olmasını bekliyorlar.

Kürt halkı buna boyun eğmeyecek, teslimiyeti değil direnişi seçecektir. Emperyalizme, siyonizme ve Türk sermaye devleti başta olmak üzere tüm bir bölge gericiğine karşı, başta Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları olmak üzere, kardeş bölge halkları ile devrimci kader birliği ve bunun ifadesi birleşik mücadele için seferberliği büyütmenin tam zamanıdır.

Efrîn'e dönük saldırılarda siviller katlediliyor

Türk sermaye devletinin Efrîn'e dönük saldırıları sürüyor.

31 Ocak günü Efrîn kent merkezinin sınıra konuşlandırılan obüslerle vurulduğu, saldırıda çocukların da içerisinde olduğu 12 kişinin yaralandığı bildirildi. Ayrıca, Cindirêse, Bilbilê, Şera ve Raco ilçelerine bağlı köylerde saldırılar ve çatışmalar yaşanırken, Bilbilê ilçesinde 2 kişi yaşamını yitirdi. Aynı gün Efrîn'in kuzeyindeki köylerde çatışmalar yaşandı.

10 GÜNDE 65 SİVİL YAŞAMINI YİTİRDİ

TSK'nın "hassasiyet" açıklamasına ve yandaş basın manipülasyonuna karşın, Efrîn'de çok sayıda sivilin katledildiği, katledilenlerin çoğunun da çocuk ve kadın olduğu öğrenildi. Kürt Kızılayı Heyva Sor a Kurdistan, Efrîn'e yönelik saldırılara ilişkin hazırladığı raporu 31 Ocak günü paylaştı. Heyva Sor, açıkladığı raporda TSK'nın Efrîn'e yönelik 20 Ocak'ta onlarca savaş uçağıyla başlattığı bombardımandan 29 Ocak'a kadar en az 65 sivilin yaşamını yitirdiğini duyurdu. Heyva Sor raporunda, Efrîn'in 2011 öncesinde 500 bine yakın nüfusunun olduğu ve buna ek

olarak ülke içi göçlerle gelen 250 bin kişinin daha bölgeye sığındığı ve günümüzde bu nüfusun 800 bine ulaştığı belirtildi.

Raporda, 29 Ocak 2018 itibariyle ilk 10 günlük çatışmaların bilançosuna yer verildi. Rapora göre; 20-25 Ocak tarihleri arasında 200 kadar sivil ve askeri hedef bombalandı. Raporda, yoğunlukla Efrîn'in kuzey ve batısındaki alanlara yönelik saldırılarda, 20'si çocuk, 12'si kadın toplam 65 sivilin hayatını kaybettiği, 163 sivilin yaralandığı, bunların da 62'sinin kadın ve çocuk olduğu vurgulandı.

Raporun devamında şunlar ifade edildi: *"Türkiye'nin bombardımanları nedeniyle geride kalan siviller ise oldukça kötü haldeki sığınaklara sığınmak zorunda kaldı. Sivillerin korunma amaçlı yer değiştirmeleri ve bombardımanlar nedeniyle insani ve tıbbi yardım malzemelerine olan ihtiyaç arttı. Sağlık, barınma ve gıdaya erişimdeki ciddi eksiklikler nedeniyle başta çocuklar ve kadınlar olmak üzere sivil halka yönelik ciddi endişeler söz konusu."*

Heyva Sor raporunda ayrıca Efrîn'in Cindires nahiyesinde su ve gıda yetersiz-

liğine bir de elektrik kesintilerinin eklendiği bilgisi verildi.

Efrîn'le birlikte Kobanê ve Mıncık ile daha doğudaki Cizire kantonuna da saldırılar düzenlendiği Cizire'deki topçu saldırılarında en az 3 sivilin yaşamını yitirdiği, bir sivilin de yaralandığı belirtildi.

Raporun sonunda aşırı yoğunluklar nedeniyle hastanelerde ihtiyaç maddelerine gereksinim olduğu da aktarıldı.

DIŞARIDA SAVAŞ, İÇERİDE YÜZLERCE GÖZALTI

Öte yandan Efrîn saldırısını ülke içerisinde de sürdüren sermaye devleti, işgale karşı çıktığı için yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. 29 Ocak günü İçişleri Bakanlığı, 20 Ocak'ta başlatılan Efrîn'i işgal hareketine sosyal medyadan tepki gösteren ve "örgüt propagandası" yaptığı iddia edilen 311 kişinin gözaltına alındığını açıkladı.

Açıklamada 571 sosyal medya hesabının incelemeye alınıp 208 kişi hakkında "yasal işlem" yapıldığı belirtildi. Pek çok ilde, başta HDP üye ve yöneticileri olmak üzere onlarca kişi tutuklandı.

AKP'nin hedefindeki TTB yöneticileri gözaltına alındı

Efrîn'e yönelik kirli savaş ve saldırganlığa karşı yaptıkları açıklamanın ardından AKP iktidarının saldırılarına hedef olan Tük Tabipleri Birliği'nin (TTB) yöneticileri gözaltına alındı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "Türk Milletini, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Türkiye Büyük Millet Meclisini, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ve devletin yargı organlarını alenen aşağılamak" ve "Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge bakımından farklı özelliklere sahip bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik" iddiaları ile 11 TTB yöneticisi hakkında soruşturma açmasını yandaş Memur-Sen ve Sağlık-Sen eliyle gerçekleştirilen taciz eylemi izlemişti.

30 Ocak sabahı ise ev baskınları ve gözaltı saldırısı devreye girdi.

Ev baskınlarıyla TTB Merkez Konseyi Başkanı Prof. Dr. Raşit Tükel'in yanı sıra TTB Merkez Konsey üyeleri Sezai Berber, Sinan Adıyaman, Selma Güngör, Şeymus Gökalp, Hande Arpat, Ayfer Horasan, Taner Gören, Funda Obuz, Yaşar Ulutaş ve Nazım Yılmaz da gözaltına alınarak Ankara'ya götürüldü.

Savcılığın kararı üzerine "Terör örgütü propagandası yapmak ve halkı kin ve düşmanlığa sevk etmek" iddiasıyla TTB binasında da arama yapıldı.

Gözaltı saldırısının ardından sendika ve meslek odalarının yanı sıra çok sayıda kişi TTB binası önüne giderken polis saldırısıyla karşılaştı.

Aynı gün İstanbul Tabip Odası'nda yapılan basın toplantısıyla saldırı kınanırken ardından bina önüne inilerek polis ablukası altında hekimlik andı okundu.

İzmir'de de Emek ve Demokrasi Güçleri DİSK binasında basın toplantısıyla saldırıyı kınarken 31 Ocak'ta da Ankara Adliyesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen avukatlar polis engeliyle karşılaştı. Avukatlar, Efrîn işgaline karşı TTB'nin yaptığı açıklamayı adliye içerisinde okudu.

TTB Yüksek Onur Kurulu üyeleri de TTB Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenleyerek "Hekimler her şartta, savaşa karşı olur, barışı savunur" vurgusu yaptı.

Tüm bunlara karşı AKP TTB'yi hedef alan açıklamalarına devam etti. Sağlık Bakanı Ahmet Demircan, TTB'nin açıklaması için "Bu açıklama ile sağlık camiasını temsil etmediğine inanıyoruz" derken gözaltı saldırısının kendileriyle ilgili olmadığını, yargının kararı olduğunu savundu.

HDP Pendik ilçe binasına saldırı

HDP Pendik İlçe Örgütü binasına 28 Ocak akşamı ırkçı saldırı düzenlendi. Saldırıda bina içerisindeki tüm eşyalar tahrip edilirken bina da ateşe verildi.

Saat 17.30 sularında 50-60 kişilik ırkçı faşist grup tarafından gerçekleştirilen saldırı esnasında binada kimsenin olmadığı belirtilirken, saldırının ardından binaya gelen HDP'li yöneticiler açıklamada

bulundu.

HDP Pendik İlçe Eşbaşkanı Çetin Aslanboğa, parti binasının kapısının kırıldığını ve içerideki her şeyin yakıldığını aktardı.

Aslanboğa "Polis bize 50-60 kişi içinden bir kişiyi gözaltına aldığını söyledi. Ama kimlik bilgilerini bizimle paylaşmadı" diye konuştu. Aslanboğa, daha sonra

8 kişinin gözaltına alındığını öğrendiklerini ifade etti.

Ertesi gün bina önünde yapılan basın açıklamasıyla saldırı kınandı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) da ırkçı saldırının hedefi olan HDP Pendik İlçe Örgütü'ne yaptığı ziyarette saldırıyı kınarken destek ve dayanışmada olacaklarını belirtti.

Düzen siyasetine “savaş” uyarı

Çok yönlü kriz dinamikleri içinde çıkmazda olan düzen siyaseti, içine girilen savaş konsepti sayesinde geçici olmaya mahkûm bir “rahatlama” sağladı. Son dönemlerde Erdoğan AKP’sinin dayattığı gerici politikaların ve OHAL hukuksuzluğunun toplumun belli kesimlerinde yarattığı hoşnutsuzluklar, ekonomik “büyümenin” işçi-emekçiyi teğet geçmesi, artan hayat pahalılığı, zamlar, vergi adaletsizliği gibi pek çok nedenden dolayı biriken sosyal ve siyasal kriz dinamikleri, savaş çığırkanlıkları arasında -şimdilik- gündemdeki öncelik sıralamasından düştüler. Düzen siyasetinin tüm aktörleri bu gerici havaya gaz vermekte ve tüm manipüle edici aygıtlar savaş gündemi ile devreye sokulmaktadır.

Estirilen şovenist hava işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin etkileriyle baş etmeye çalışan kitleleri “savaş heyecanı” ile oyalamakta, biriken öfke Kürt düşmanlığı ile boşaltılmaya çalışılmaktadır. Egemenler OHAL’e rağmen sindirilemeyen toplumsal muhalefeti susturmanın koşullarını da “savaş hali” ile elde etmeyi umuyorlar. Öyle ki sadece savaşa karşı olduğunu ifade etmek bir yana, yeni gelen zamlar ve vergiler bile tartışılmamakta, tartışmak isteyenlerin karşısında, “soğukta, vatan için ölen Mehmetçikler varken” minvalinde sözlü barikatlar, sokakta “savaşa hayır” diyenlerin önüne kurulan polis barikatlarıyla birlikte AKP iktidarına kalkan olmaktadır. Bilinçler bulandırılmış, algılar köreltilmiş haldedir.

Düzenin esas sahibi sermayedarlar da oldukça memnun görünmektedir. Zira yakındıkları “toplumun kutuplaştırılması sorunu” çözülmüş, toplum gerici bir savaş histerisinde “uzlaştırılmıştır.” Öte yandan OHAL ile duydukları kaygılara gerek kalmamıştır. Çünkü toplumun belli bir çoğunluğu nezdinde meşruluğu olmayan OHAL koşulları için, “savaş hali”

iyi bir gerekçe sağlamış, ortaklaştıkları savaş atmosferi ile istedikleri sütlüman ortam yeniden sağlanmıştır.

Ayrıca AKP bu “savaş halinde” patronları unutmamış, sermayenin hassasiyetlerini dikkate almaya devam etmiştir. Örneğin, geçtiğimiz günlerde patronların tepkilerine neden olan, OHAL nedeniyle iflas gösterememe gibi pürüzleri bir yasa ile gidermekte, hatta yeni şirket kurmanın önündeki bürokratik aşamaları kaldırarak, sermayedarlara rahatlama sağlamaktadır. Bunların yanında patronlara verilecek teşvikler, vergi indirimleri ve aflarının 2018’de de devam edeceği önceden açıklanmıştı. Bir dizi yerde hak arama eyleminin, örgütlenme girişiminin olması ve metal işçilerinde olduğu gibi yasağa rağmen grev kararlılıklarının gösterildiği bir tabloda savaş konsepti, sermaye sahiplerini her açıdan rahatlatmıştır.

Bir yandan da seçim çalışmaları hız kesmemekte, ittifak çalışmaları hummalı bir şekilde devam etmektedir. AKP-MHP ikilisinden oluşan dinci-faşist cephe, yaratılan gerici-şoven atmosferden sonuna kadar yararlanmaya bakmaktadır.

İçeride ve dışarıda Kürt düşmanlığı

ekseninde politikaya devam etmenin seçimlerde oy oranını arttıracığının hesabında olan Erdoğan, görüldüğü gibi kendine Efrîn işgali ile yeni bir “lütuf” bulmuştur. Savaş ve seçim arasında kurduğu bağ aşikâr olan Erdoğan, kendini şimdiden “başkomutan” ilan etmiştir.

Düzen siyasetine yapılan bu “savaş uyarı” ile sermayenin istediği

istikrar ve bunun için dengeleyici “uzlaş” ortamı şimdilik elde edilmiştir. Bunun devamı için kirli savaş politikalarını tırmandırmaktan geri durmayacaklardır. Ancak tam da aynı savaş politikalarının ortaya çıkardığı bir fatura ve bunun tetikleyeceği ön görülemez sonuçları olacaktır. Bunun da düzen siyasetinin açmazlarını derinleştireceğinden kuşku yoktur.

2017’de dış ticaret açığı yüzde 37 arttı

Türkiye kapitalizminin ithalata bağımlılığı ve dış ticaretteki dengesizlik, TÜİK’in açıkladığı dış ticaret verileriyle bir kez daha gözler önüne serildi. 2017 yılında dış ticaret açığı, önceki yıla kıyasla yüzde 36,8 artarken, ihracatın ithalatı karşılama oranı da yüzde 71,8’den yüzde 67,2’ye düştü.

TÜİK’in Gümrük ve Ticaret Bakanlığı ile birlikte hazırladığı, 2017 Aralık ayı geçici dış ticaret verileri açıklandı. 2017 yılını kapsayan verilerin de yer aldığı istatistiklerde, 2017’de ihracat önceki yıla kıyasla yüzde 10,2 artışla 157 milyar dolar, ithalat ise yüzde 18 artışla

234 milyar dolar oldu. 2017 yılı dış ticaret açığı yüzde 36,8 artışla 76 milyar 736 milyon dolara çıkarken, ihracatın ithalatı karşılama oranı yüzde 71,8’den yüzde 67,2’ye düştü.

2017 Aralık ayı verilerine göre ihracatta ilk sırada Almanya yer alırken, ardından İngiltere, İtalya ve Irak geldi. Almanya’nın başta yer aldığı ithalatta ise sırasıyla Çin, Rusya ve ABD yer aldı.

Avrupa Birliği’ne yapılan ihracatın önceki yılın aynı ayına göre yüzde 15,6 arttığı 2017 Aralık ayında, AB’nin ihracattaki payı da yüzde 44,3’ten yüzde 47,1’e yükseldi.

Savaş çığırkanlığında tek ses

Sermaye devletinin dümen koltuğunda oturan Tayyip Erdoğan, Efrîn’e saldırı başladığı andan itibaren “savaşa hayır” diyenlere de saldırmayı sürdürüyor. Bu saldırılardan “savaşa hayır” diyen Türk Tabipler Birliği de (TTB) “nasibini” aldı.

Erdoğan, partisinin genel merkezinde genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı’nda yaptığı konuşmada “Sözde Türk Tabipleri Birliği gibi bir kesim savaşa hayır diye kampanya yürütmek istiyor” sözleriyle TTB’yi hedef aldı. TTB’ye barış çağrısı yaptığı için kin kusan Erdoğan “Bu terörist sevicilerin bugüne kadar barışa evet dediklerini duymadık” dedi.

Konuşmasında kendi çete güçleri ÖSO’yu alkışladığını söylerken, ikiyüzlüce de olsa Efrîn saldırısına karşı dil ucuyla söz söyleyen AB sözcüleri şahsında AB’ye de saldırdı. Ayrıca Efrîn’den sonra sırada Menbic’in olduğunu öne sürdü.

KILIÇDAROĞLU DA ERDOĞAN’DAN GERİ KALMIYOR

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da Efrîn saldırısı başladığı günden itibaren Erdoğan ve AKP’yle yarışarcasına savaş çığırkanlığı yaptı.

Son olarak Sarıyer Belediyesi ve Ülke Politikaları Vakfı işbirliğiyle, ‘Yerel Yönetimler ve Adalet Sempozyumu’nda konuşan Kılıçdaroğlu yine savaş çığırkanlığı yaptı.

Güya “80 milyon için adalet” istediği konuşmasında Kılıçdaroğlu, Efrîn saldırısından yola çıkarak “Ordumuza sonuna kadar güveniyoruz. Bu mücadelenin yanındayız ama beyler bundan rahatsızlar. Bunu gayet iyi biliyorum” dedi. Ardından “Biz ülkemizin selameti için ‘Önce Türkiye’ diyoruz. Türkiye Cumhuriyeti sınırları pergelle çizilen bir ülke değildir” diye ekledi.

Tek Tipe Karşı Mücadele Platformu kuruldu

Tek Tipe Karşı Mücadele Platformu, 26 Ocak'ta Taksim Hill Otel'de yaptığı basın toplantısıyla kuruluşunu duyurdu.

Açılış konuşmasını yapan Deniz Bakır, toplumsal muhalefete saldırının Ortadoğu halklarına saldırıyla iç içe yürütüldüğüne dikkat çekti. KHK ile resmiyete kavuşturulan tek tip elbisenin (TTE) sadece tutsaklara değil toplumsal muhalefete dönük olduğu gerçeğinden hareket ettik-

lerini söyledi.

Platformun kuruluş deklarasyonunu HDK İstanbul Eş Sözcüsü Gülçin Aykul okudu.

"Tek tipleşmiyoruz, tek tipi reddediyoruz!" başlıklı açıklamada, sendikalar-dan basına, muhalif olan bütün güçlerin saldırının hedefinde olduğu ve tek tipleştirilmek istendiği ifade edildi.

Tutsaklara TTE dayatmasının bu sü-

recin bir parçası olduğu belirtilen açıklamada; "Politik tutsaklar nezdinde tüm topluma giydirilmek istenen tek tip kıyafeti kabul etmiyor; reddediyor ve birlikte mücadele etme kararlılığına sahip olduğumuzu ilan ediyoruz" denildi.

Deklarasyonun okunmasının ardından HDP milletvekili Erdal Ataş'ın konuşmasıyla toplantı sona ererken sivil polisler de toplantı salonunda çekim yaptılar.

Komünist tutsağa tecrit

Sermaye devleti, devrimci tutsaklara dönük saldırılarını arttırarak sürdürüyor. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) dava tutsağı Onur Kara da idarenin keyfi uygulamalarına karşı çıktığı için aldığı uzun süreli görüş ve iletişim cezası nedeniyle tecritte tutuluyor.

Hapishane idaresinin tutsaklara gönderilen kitapları vermemesi, mektupların geç verilmesi veya hiç verilmemesi gibi keyfi tutumlarını protesto etmek için görüş sonrası oturma eylemleri yapan

Onur Kara'ya eylemleri nedeniyle görüş ve iletişim cezaları verildi.

Son süreçte yaşanan sürgünler nedeniyle oturma eylemlerini yalnız Onur Kara ve hücrelerinde kalan bir diğer tutsağın yaptığı öğrenilirken bu nedenle her oturma eylemine disiplin cezası veriliyor.

Cezaların en üst sınırdan verildiği, Onur Kara'ya verilen 3 aylık telefon görüş yaşayının, ziyaret yaşağı ile birlikte uygulanmasından kaynaklı Kara'nın avukatları dışında kimseyle görüşemediği ve tecrit altında tutulduğu ifade edildi.

Yerdut, tecrite karşı açlık grevinde

İzmir'de bulunan Kırklar Hapishanesi'nden Elazığ T Tipi Hapishanesi'ne sürgün edilen Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) üyesi Süleyman Göksel Yerdut, tecritte tutuluyor. Yerdut, kendisinden başka siyasi tutsağın olmadığı söylenen hapishanede tek kişilik hücreye konuldu.

Tecrit ve işkenceye karşı çıkan Yerdut ise 22 Ocak'ta açlık grevine başladı.

Yerdut, İzmir'de Haziran Direnişi eylemleri sırasında gözaltına alınarak kolu kırılmış ve tutuklanmıştı. Hapishanede tedavisi gerektiği gibi yapılmadığı için ameliyat olmak zorunda kalan Yerdut hakkında Anayasa Mahkemesi (AYM), karakolda işkence gördüğüne dair karar vererek polislerin yeniden yargılanmasını istemişti.

İzmir'de TTE karşıtı eylem

İzmir'de Tek Tip Elbise Karşıtı Koordinasyon'un çağrısıyla 27 Ocak'ta Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde TTE saldırısına karşı basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Tek tipleşmeye geçit vermeyeceğiz!" özaliği açılan eylemde yapılan açıklama hapisanelerde artan hak ihlallerine dikkat çekilerek başladı.

Tutsakların tek tip elbise üzerinden tehdit edildiği dile getirildi. Tutsakların yanı sıra, iktidarın dışarıda da tek tipleştirme dayatmasında bulunduğu ifade edilerek "Tek tip kişiyi kimliksizleştirmeyi, kişiliğini ezmeyi amaçlayan bir araçtır ve kötü muamele ve işkence yaşayının ihlalidir" denildi.

Saldırıya geçit verilmeyeceği, bas-kılara boyun eğilmeyeceği belirtilen açıklama, tek tip elbise saldırısına karşı mücadelenin büyütüleceği vurgulanarak sonlandırıldı.

Kalp hastası tutuklu ring aracında öldü

Alanya L Tipi Kapalı Cezaevi'nden ring aracı ile hastaneye götürülen kalp hastası yolda kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi.

Hastaneye götürülürken yaşanan olayı duyuran ve kalp hastası olan Ömer Açar, kendisinin de yaşadığı şiddetli kalp yetmezliğine rağmen 13 gün geç hastaneye götürüldüğünü ve aynı ring içinde ölen tutuklunun dışında 3 tutuklunun daha bulunduğunu belirtti.

Antalya'nın Alanya ilçesinde geçen ay hasta tutukluları hastaneye götürülen cezaevi ring aracının içindeki bir tutuklunun fenalaşarak yaşamını yitirdiği Adalet Bakanlığı tarafından da kabul edildi.

Sermayenin cankurtaranı AKP

130 bin işçiyi kapsayan TİS sürecinde uyuşmazlık zaptının tutulması ve arabuluculuk sürecinin sona ermesinin ardından -metal işçisinin basıncıyla- grev kararı alınmıştı. Yaşam şartlarının her geçen gün daha da zorlaşması, çalışma koşullarının ağırlığı ve tabii 2015 Metal Fırtına'dan miras özgüven ve hak arama isteği ile metal işçisi daha sürecin başında öfkesini göstermişti. Tabandan gelen bu basınç Çelik-İş'e dahi -göstermelik de olsa- eylemler yaptırmış, Türk Metal'i sarsmış, Birleşik Metal-İş'i fiili grev kararı almak zorunda bırakmıştı.

Ancak 26 Ocak günü 130 bin metal işçisinin grevi "milli güvenliği tehdit ettiği" gerekçesiyle, OHAL'in verdiği keyfiyete dayanan AKP tarafından yasaklandı. Hükümet oluşundan bugüne sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP bir kez daha düzenin ona biçtiği misyonu oynadı. Referandum süreci boyunca burjuvaziye, başkanlık sisteminin oluşturacağı istikrarın en çok onların işine yarayacağını anlatmaya çalışan, sermaye temsilcilerinin huzurunda OHAL'in sürekli uzatılmasıyla ilgili yaptığı bir konuşmada "biz OHAL'i grevleri yasaklamak için kullanıyoruz" diyecek kadar pervasızlaşan AKP'nin bu hamlesi elbette şaşırtmadı. İç ve dış politikada iyice sıkışan, içerideki en ufak bir muhalefete dahi tahammülü kalmayan, adeta bir histeri krizine tutulmuş bir iktidar, 130 bin işçinin grevini sindirecek durumda değildi.

Yaşadığı krizlerin faturasını her fırsatta işçi ve emekçilere çıkarmaya çalışan bu

iktidarın, tek işçi düşmanı icraatı grev yasakları değil; sadece 2017 yılında patronlara getirilen teşvikler şöyle sıralanabilir:

- İşsizliğe karşı güya "İstihdam seferberliği" başlatan iktidar, bu süreçte çalışmaya başlayan tüm işçilerin ücretlerinin bir kısmını yine işçilerin ücretlerindeki kesintiyle oluşturulan İşsizlik Fonu'ndan ödüyor. Yani "istihdam seferberliği" projesinden yine patrona teşvik çıktı.

- Yine 2017'de çıkarılan bir torba kanun maddesiyle kaçak işçi çalıştıran işletmelere verilen 1 yıl teşviklerden yararlanmama cezası 1 aya düşürüldü. Yani kaçak işçi çalıştıran patron adeta ödüllendirildi. Bu torbadan işçinin payına güvencesiz çalışma, buna bağlı olarak iş kazaları-iş cinayetleri çıktı.

- Sermayedarlardan alınan vergiler olan "doğrudan vergi"ler düşürülürken,

açlık sınırının altındaki asgari ücretli işçiden alınan "dolaylı vergi"ler (KDV, ÖTV vb.) arttırıldı.

- Yaz aylarında bir KHK ile "Varlık Fonu" kurularak birçok kamu malı ve kamu kurumu bu fona aktarıldı. Böylece özelleştirmelerin önü açıldı. AKP bu durumu kendi resmi web sitesinde "1986-2002 döneminde toplam 8 milyar dolar özelleştirme geliri elde edilirken, 2003-2015 döneminde bu tutar 61,8 milyar dolara erişmiştir. Cumhuriyet tarihi boyunca elde edilen özelleştirme gelirlerinin yüzde 90'ı AKP döneminde elde edilmiştir" sözleriyle utanmadan ifade etmiştir.

- Özellikle AKP'li yıllarda bir balon gibi büyüyen inşaat sektöründe yaşanan sıkışmayı rahatlatmak için hem bu sektörün patronlarına vergi indirimleri yapı-

yor hem de konut satışını arttırmak için Türkiye'de en az 1 milyon dolarlık gayrimenkul satın alan yabancılara KDV indirimleri yapılıyor.

- Ayrıca 2017 yılında açıklanan yeni Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) ile esnek ve güvencesiz çalıştırma; kiralık işçilik, kullan-at işçilik gibi uygulamalar resmen sermaye devletinin istihdam stratejisi haline getirilmiştir.

Buraya sınırlı bir şekilde aktarabildiğimiz bu uygulamalar dahi AKP iktidarının işçi düşmanı yüzünü göstermektedir. Sermayenin demir yumruğu ve organik bir parçası olan Erdoğan, kendi sınıfının çıkarlarının gerektirdiğini yapıyor. Bu noktada işçi ve emekçilere de düzen siyasetinin her türlü aktöründen uzaklaşmak, kendi bağımsız sınıf çıkarları etrafında kenetlenmek düşmektedir.

130 bin metal işçisini kapsayan TİS görüşmelerinde ilk anlaşma MESS-Türk Metal masasından çıktı. Aylardır metal işçisini oyalayan, türlü oyunlarla beklenti düşürmeye çalışan, MESS'in dayatmalarını metal işçisine kabullendirmek için elinden geleni yapan ama işçinin hakkını almak için icraata geldiğinde sözde eylemlerle, üretime etkisi olmayan duruşlarla süreci geçiştiren Türk Metal kendisinden bekleneni yaptı.

Brakalım işçinin taleplerini karşılamayı, kendi açıkladığı taslağa bile sadık kalmadı. Ortalama %38 dedi, %22,5'a imza attı. Metal işçisinin kararlılığından korktular ve 3 yıllık sözleşmeye imza atamadılar. Kıdem zammını vermek zorunda kaldılar. Ki zaten fabrikalarda kıdemli işçi bırakmadılar. Herkes biliyor ki, fabrikaların yarısından fazlası 2015 sonrası girişli.

Metal işçileri olarak bu oyunları ve

Haramilerin saltanatını yıkalım! TOMİS'li ol! Gücüne güç kat!

ihaneti çok gördük. 2015'te ayağa kalktık. MESS-Türk Metal saltanatını sarstık. İnişiyatifi elimize aldık ve delinmez denilen sözleşmeyi deldik. Fabrika kurullarımızı, komitelerimizi kurduk, kendi temsilcilerimizi seçtik, Fabrikalar Arası Kurullarımızı kurduk.

Kısacası kendi geleceğimizi kendi ellerimize aldık. Ve onlar ne derlerse desinler biz kazandık. Gücün bizde olduğunu gösterdik. Birlik olduğumuzda, onların kaçacak delik aradığını gördük. Yıllardır ilk defa onları zengin etmek için değil kendimiz için, geleceğimiz için bir şeyler yaptık. Onların kölesi olmadığını fosta-düşmana gösterdik. Ve Metal Fir-

tına'nın bir meyvesi olarak TOMİS'i kurduk.

Metal işçisi kardeşlerimiz,

2015'te Metal Fırtına'yı yaratanlar olarak kurduğumuz sendikamız dosta güven vermeye, düşmana korku salmaya devam ediyor. Artık oturduğumuz yeter. Ayağa kalkma zamanıdır. Bu dayatmalara boyun eğme. Taleplerinden geri adım atma. Bakın grev korkusu, üretimin duracağı korkusu, Metal Fırtına korkusu MESS'e neler yapıyor. Taleplerimiz karşılandı mı? Hayır! Ama bu noktaya da metal işçisinin kararlılığıyla, dik duruşuyla geldik. Mücadele eden, işten atılan ama hakkını arayan metal

işçilerinin emeğiyle bu noktaya geldik.

Bu kararlılıkla daha gideceğimiz çok yol, kazanacağımız çok hak var.

TOMİS metal işçilerini kendi saflarına, birlikte taleplerimizi kazanmaya çağırıyor. Birçok fabrikada imzalanan sözleşmenin yetersiz olduğu tartışılıyor. Sadece tartışmak yetmez. İhanetçi sendikal anlayışı silip atmak elimizde. Onların saltanatı sürdüğü sürece hiçbir hakkımızın garantisi olmayacaktır. Mücadelemizi, örgütlülüğümüzü güvenceye almazsak, kazanımlarımıza göz dikmeye, saldırılarına devam edeceklerdir.

TOMİS mücadele eden, kararlılığını ortaya koyan metal işçilerinin sendikasıdır ve bütün metal işçilerini MESS-Türk Metal saltanatını yıkmaya, geleceğimizi kazanmaya TOMİS'li olmaya çağırıyoruz. TOMİS'li ol! Gücüne güç kat!

**TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ
SENDİKASI**

İhanet ve satış düzeni sürüyor, mücadeleye ve direnişe devam!

Metal işçisi arkadaşlar!

MESS ile Türk Metal anlaştı. Uzun saatler boyunca kapalı kapılar ardında süren görüşmelerden sonra nihayet bu sabah imzaladıkları sözleşmenin bazı ayrıntıları ortaya çıktı.

Elbette henüz tam anlamıyla net bilgilerden söz edemiyoruz. Ancak bu haliyle imzalanan sözleşme hakkında bazı değerlendirmeler yapabilecek durumdayız.

Sözleşmeye metal işçisinin genel olarak olmazsa olmaz saydığı 3 ana madde üzerinden baktığımızda:

İlk olarak sözleşme iki yıllık imzalanmıştır. 10 kuruşluk kıdem zammı vardır. Yüzde 38 ortalama ücret talep edilirken imzalanan sözleşmede bu oran yüzde 22.5 civarındadır.

Bu haliyle ortada hiç de Türk Metal yönetimi tarafından lanse edildiği gibi "yüzyılın sözleşmesi" türünden bir sözleşme yoktur. Bu iddialarla karşılaştırıldığında satış ve ihanet sözleşmesi bile denebilir.

Ücret artışına gelirsek, ortada öyle metal işçisinin çalışma ve yaşam koşullarını esaslı bir şekilde bir parça değiştirecek bir zam bile söz konusu değildir. Yüzde 14'lük asgari ücret zammı ile birlikte enflasyon oranı dikkate alındığında alınan "refah payı" beklentinin çok çok altındadır. Kaldı ki kısa sürede de gerçek enflasyon, vergiler vb. gibi yollardan uçup gidecektir. Ortalama yüzde 38'lik zam talebi kuşa dönmüş, yüzde 22'lere inmiştir. Dahası sonraki altıncı aylar enflasyon oranına bağlanmıştır. Metal işçisinin sefaleti sürmektedir. Açıklanan zam miktarları zaten brüt üzerinden açıklanmakta bu da metal işçisini aldatmaktadır.

15 kuruş kıdem zammı istenirken 10 kuruşa imza atılmıştır. Öte yandan kıdem zammı konusunda da şu uyarıyı yapmayı bir borç biliyoruz. Özellikle kıdem zammı bir yalana dönmekte, şu an metal işçisinin gerçeğinin gizlenmesine de hizmet etmektedir. Şöyle ki, şu an yapılan kıyım ve yeni işe alımlarla kıdem ortalaması epeyce düşmüş, genç işçi ağırlığı artmıştır. Bu da haliyle ortalamalar üzerine yapılan yüzdelik hesapların ne kadar yanıltıcı olduğunu gösteriyor. Ayrıca uyararak isteriz ki, kıdem zammı özellikle kiralık işçilik vb. uygulamalarla eski işçilerin kıyımını da gündeme getirebilir ki, patron takımı buradaki kayıplarını pekala kısa sürede telafi edebilir. Bunun için metal işçisi bu gerçeği bilerek davranmalıdır.

Sözleşme taslağından sadece en başta gelen kırmızı çizgilerden olan 2 yıllık sözleşme geçmiştir. Bu da metal işçisinin mücadelesinin bir kazanımıdır.

Sözleşme bu haliyle bazı kazanımlar içermekle birlikte, metal işçilerinin beklentilerini asla karşılamamaktadır. Örneğin 2015'te verilen "Bosch sözleşmesi

taban olacak" sözü yenilip yutulmuştur.

Başından sonuna kadar metal işçisinin tabandan gelen hareketi damga vurmuş olmakla birlikte, son anda metal işçisine sorulmadan bir oldu bittiyle imzalanmıştır.

Öyle ki bu sözleşmenin imzalanmasında bir kez daha yöntem olarak metal işçisinin iradesi yok sayılmıştır. Yapılan pazarlıklar sonuna kadar metal işçisinden gizlenmiş ve onun onayı alınmadan imza altına alınmıştır.

Birlik olarak bu yöntemin tam da işçiyeye söz ve karar hakkı tanımayan çürümüş sendikal düzenin yeni bir örneği sayıyoruz.

Altını bir kez daha çizelim ki, ortada bu sendika beyleri adına bir zafer yoktur.

Hiç de "yüzyılın sözleşmesi" değildir. Zafer diye kutlanacak bir şey yoktur. On yıllardır süren ve hep metal işçisini sürdüren işbirlikçi sendikal düzene karşı hep birlikte yarattığımız büyük direnişin sayesinde bazı ezberleri bozduk, bazı kalıpları yıktık hepsi bu. Bunun sonucunda ortaya çıkan ilk sonuçlar bunlar sadece.

İhanet ve satış düzeni aynen devam etmekte, icraatlarını bildiğimiz yöntemlerle sürdürmektedir.

Kazanımlar olduğu kadarıyla metal işçisinin kendi özgücünün, 2015'ten bu yana MESS'e ve bu sendika ağalık şebekesine karşı mücadele eden, bedel ödeyen, işsiz kalan işçilerin sayesinde.

Metal işçisinin sadece alttan alta kendisini gösteren o büyük öfkesi ve mücadele kararlılığıyla elde edilmiştir. Ancak yine de grev yaşasına rağmen mücadele adına yapacak çok şey vardı, hala da var. Özellikle de yasaklandığı halde bu yasaklı tanımayarak 2 Şubat'ta greve çıkması halinde neler kazanabileceği ortadadır!

Bunun için diyoruz ki, metal işçisi birliği, mücadelesi ve grev kararlılığıyla "yüzyılın sözleşmesi" olarak pazarlanmaya çalışılan bu sözleşmenin çok çok ötesine geçebilir.

Son olarak belirtmek isteriz ki, metal işçisi bu sözleşme süreciyle birlikte, 2015'ten bu yana sürdürdüğü mücadelede artık meydanı MESS ve sendika ağalarına bırakmadığını, onu hiçe sayanlara rağmen bir güç olarak sahnede olduğunu ve hep olabileceğini göstermiştir.

Elbette metal işçisinin birliğini güçlendirmek, daha bilinçli, daha organize ve daha kararlı bir çizgide MESS ve sendika ağalarının korkularını büyütme görevimizdir.

Mücadelemiz daha sürüyor kuşkusuz! Bu sözleşme de henüz metal işçisi tarafından onaylanmamıştır. Yolun başındayız yapacak daha çok şey var.

Patronlar sınıfını ve sendika beylik düzenini dize getireceğiz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Metalde ihanet sözleşmesi imzalandı

aynı sözleşmeyi imzaladı.

Oysa ki işçilerin yüzde 38 zam talebine karşın iki yıllık olarak imzalanan sözleşmede zam oranı yüzde 22,5 civarında olurken 10 kuruşluk kıdem zammı da yer aldı.

Başlangıçta bütün saat ücretlerinde "çekme zammı" öngörülüyordu. Ancak Ocak 2018'de asgari ücrete gelen zamlarla 9.02'ye çekilen taban ücretlerinin Eylül 2018'den itibaren geçerli olacağı söylenmiş oldu. Sendikaların talebi ve öve övemedikleri taban ücreti zammı

asgari ücretin altında kalmıştır.

Ücret ve ikramiyelerle birlikte alınan ortalama zam oranının 504 TL olduğu da sendikalar tarafından açıklandı. Eşin anne ve babasının vefatında üyeye 3 gün ücretli izin alınması ise sendikalar tarafından öne çıkarılan diğer bir madde oldu.

KIDEM ZAMMI ALDATMACASI

Metal İşçileri Birliği (MİB), Türk Metal'in "Bu sözleşmeyi kıdemli işçiler için yapacağız" diyerek daha en baştan işçi-

leri bölmeye kalktığına ve Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş'in de benzer taslaqlarla buna ortak olduğuna dikkat çekti.

Sendikaların eski ve yeni işçilerin ortak mücadelesinin önüne taş koyduğunu belirterek; "Renault, Tofaş, Ford başta olmak üzere birçok fabrikada 2015 sonrası işe girişlilerin oranı %50-60 civarında. Yani kıdem zammı en çok MESS'in işine geliyordu. 2017 girişlilere kıdem zammı yapılmadı. 2016 girişlilere 10 kuruşluk kıdem zammı yapıldı. 2016-17 girişlilerin fabrikaların yarısını oluşturduğunu düşündüğümüzde 1,60-1,70 liralık zam, fabrikaların yarısının aldığı zam oluyor. Bu da %18-19'a tekabül ediyor" diyen MİB, işçilerin neredeyse %80'inin brüt saat ücretinin 11 liranın altında kaldığını belirtti.

130 bin metal işçisini kapsayan 2018-2019 MESS Grup TİS süreci patronların lokavt ve ardından hükümetin "erteleme" kararlarının sonrasında yapılan ihanet sözleşmesiyle sonlandırıldı.

Türk Metal Sendikası, 29 Ocak akşamı MESS ile yaptığı görüşmenin ardından 30 Ocak sabah saatlerinde "yüzyılın sözleşmesi" olarak ihanet sözleşmesini duyururken Birleşik Metal-İş Sendikası da saatler sonra aynı sözleşmeyi imzalarken, ardından yaptığı açıklamada MESS'e teşekkürlerini şu ifadelerle dile getirdi: "Toplu sözleşme, iş barışının sağlanması ve endüstriyel ilişkilerin sürdürülmesi için olumlu adım atan, işçilerin taleplerini dikkate alan MESS yönetiminin de katkısı ile gerçekleşmiştir."

Çelik-İş Sendikası ise sessiz sedasız

Direnişçi emekçilerden KESK ve bağlı sendikalara çağrı

Direnişçi emekçiler 30 Ocak'ta yaptıkları basın toplantısıyla KESK ve bağlı sendikalara direnişi sahiplenme çağrısı yaptı. Bakırköy'deki BES İstanbul 1 No'lu Şube binasında yapılan basın toplantısında "Direne direne kazanacağız İşimizi geri alacağız / İstanbul'da direnen KESK'li kamu emekçileri" ozaliti açıldı.

"BAŞINDAN BERİ ORTAK MÜCADELE HEDEFİYLE HAREKET ETTİK"

Bir yıldır haftanın dört günü meydanlarda direnişin sürdüğüne değinilerek

başlayan açıklamada, ihraç edilen kamu emekçilerinin bu saldırılara karşı ortak mücadele hedefiyle hareket ettiği belirtilerek sendikanın da üyeleri direnişe yönlendirmesini istedikleri ifade edildi.

"KESK YÖNETİMİ HİÇBİR MÜCADELE PROGRAMI ORTAYA KOYAMADI"

KESK yöneticilerinin pratikleriyle "direniş iradesinden yoksun olduklarını" gösterdikleri ve bir buçuk yıldır hiçbir mücadele programı konulmadığı ifade edilen açıklamada, ihraç edilen emek-

çilere söz hakkı tanınmaması ve Yüksel direnişi başta olmak üzere direnişlere destek verilmemesinin hiçbir gerekçesi olamayacağı belirtildi. İstanbul'daki direniş istisnalar dışında yöneticiler tarafından destek verilmediği hatırlatılan açıklamada, "bardağı taşıran son damla"nın, 14 Ocak günü OHAL ve KHK'lara karşı yapılan mitingde direnişçilere "Ne söyleyeceğinizi bilmiyoruz" denilerek söz hakkı verilmemesi olduğu belirtildi.

Son olarak, basın da direnişe gerekli duyarlılık göstermemesi eleştirildi.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça açlık grevini sonlandırdı!

Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Esra Özakça, OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu'nun işe iade edilmeleri talebini reddetmesine ilişkin 26 Ocak günü basın açıklaması gerçekleştirerek 324. günündeki açlık grevlerini sonlandırdı.

Gülmen, destekçilerine teşekkür ederek direnişin kendilerini özgürleştirdiğini vurgulayarak "Bu saldırı karşısında bir şey yapmasaydık bugünkü gibi kendimizi böyle dik sizin kaşınızda bulamazdık"

dedi. "Hiçbir şey yapılamaz denilen bir dönemde direnişin başladığını belirten Gülmen, komisyon kararının ardından açılan yargı yoluna başvuracaklarını ve tedavilerinin ardından Yüksel direnişine tekrar katılacaklarını açıkladı.

Özakça; "Onurumuza saldıranlar karşısında dik bir şekilde durabiliyorsak aslında bizim direnişimiz o zaman kazanmış oldu" diyerek, "Biz direniş içinde eşimle sevdamızı da büyüttük. Yozlaşmanın, bi-

reciliğin sevda diye yutturulmaya çalışıldığı bu ortamda sevdanın da ne demek olduğunu gösterdik" ifadelerini kullandı.

Esra Özakça ve Yüksel direnişçisi Acun Karadağ'ın da düşüncelerini ifade etmelerinin ardından TTB'den Vedat Bulut direnişçilerin sağlık durumuyla ilgili bilgi verdi. Avukat Betül Vangölü Kozağaçlı da hukuki sürecin önünün açılmasını kazanım olarak gördüğünü söyledi ve avukatların üzerindeki baskılara dikkat çekti.

"Mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz"

KHK eliyle ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi 50. haftasını geride bıraktı.

27 Ocak günü Kadıköy ve Bakırköy'de yapılan eylemlerde konuşmalar yaparak çevredekilere seslenen direnişçiler, OHAL ilanıyla tüm muhalif kesimlere saldırılar yöneltildiğine, kendilerinin ihraç edilmesinin ardından AKP'nin kamuda gerici kadrolaşmaya gittiğine dikkat çektiler. Açlık grevini sonlandıran Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın, AKP'nin baskılarını parçaladığını ifade eden dire-

nişçiler, işlerine iade talebini reddeden OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu'nun oyalama amacı güttüğünün bir kez daha ortaya çıktığını belirttiler.

Eylemde, 9 günlük gözaltının ardından serbest bırakılan direnişçi Muhammet Sevinçtekin de söz alarak "Bizler burada adalet talep ediyor; iş, aş, onur mücadelesi veriyoruz. Direnmeye devam edeceğiz" dedi.

29 Ocak günü yapılan eylemlerde iktidarın saldırıları teşhir edildi. İhraç saldırısına karşı Düzce'de tek başına sürdürdüğü direnişte 1. yılını geride bırakan

Alev Şahin selamlanarak mücadelesinde yalnız olmadığı vurgulandı.

"Bu ülkenin OHAL'e ihtiyacı yok. Bu ülkenin KHK'lara ihtiyacı yok. Bu ülkenin savaşa hiç mi hiç ihtiyacı yok" diyen direnişçiler "Ülke diktatörlüğün en âlâsını yaşıyor" diyerek baskılara dikkat çektiler.

31 Ocak günü süren eylemlerde "İktidarın bu zulmüne ve haksızlığına karşı, ihraç edilen kamu emekçilerini, bu çaresiz bekleşiye son vermeye, iş-ekmek ve onur mücadelesini büyütmeye çağırıyoruz" diyen direnişçiler işlerine dönene kadar direneceklerini ifade ettiler.

Ankara'da direnişe yine polis saldırıdı

Sermaye devleti Efrin işgal hareketinin ardından valilikler eliyle ilan ettiği eylem yasaklarıyla, işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesini bastırmaya, tüm toplumun sesini kısma-ya çalışıyor. Ankara'da KHK ve OHAL zulmüne karşı aylardır direnişlerini sürdüren kamu emekçilerinin sesi de Efrin saldırısı bahane edilerek susturulmaya çalışılıyor.

KHK ile ihraç edilmesinin ardından Ulus Defterdarlığı önünde başlattıkları direnişleri 47. haftasında olan Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli 31 Ocak günü de polisin saldırısına uğradı.

Yıldırım ve Yerli'nin yanı sıra desteğe gelen Mahmut Konuk, Ömer Kök, Nazan Bozkurt, Perihan Pulat polis saldırısıyla gözaltına alındı. Gözaltına alınan altı kişi hastaneye götürülerek kesilen para cezasının ardından serbest bırakıldı.

Pazartesi günleri iş yeri önünde "İşimi geri istiyorum" diyerek direnişini sürdüren Mahmut Konuk ve destekçileri de gözaltına alınmış, kesilen para cezasının ardından serbest bırakılmıştı.

"İşimizi geri istiyoruz, yaşasın Yüksel direnişi"

Nuriye Gülmen'in 9 Kasım 2016'da başlattığı, ihraç edilen emekçilerin katılımıyla büyüyen direniş her gün 13.30 ve 18.00'de yapılan açıklamalarla devam ediyor. Tutuklu direnişçi öğretmen Nazife Onay'a ve tutuklu avukatlara atfen "İşini istemek suç değildir" ile "Nuriye ve Semih'in avukatları serbest bırakılsın" ozalitleri de açılan eylemlerde, emekçilerin basın açıklaması ve konuşma yapmasına tahammül edemeyen polis alana gelmesinin üzerinden bir dakika dahi geçmeden saldırıya geçiyor. Eylemlere saldıran polis, emekçileri işkenceyle gözaltına alıyor.

Tekstil sektöründe örgütlenme arayışı ve sendikalar

İşçi sınıfının üzerindeki baskı ve sömürü her geçen gün daha da artmaktadır. OHAL uygulamasıyla birlikte en sıradan hak alma mücadeleleri bile hiçbir gerekçe gösterilmeden engelleniyor. Anayasada yer alan sendikal örgütlülük hakkı, grev hakkı vb. hepsi kâğıt üzerinde kalıyor. OHAL uygulamasından önce de benzer saldırılar işçi sınıfına karşı yapılmaktaydı. Şimdiki tek fark saldırıların daha pervasız yapılmasıdır. Buna rağmen çeşitli işçi bölükleri karşı karşıya kaldıkları sorunları aşmak için bir kıpırdanma-arayış içindeler. Son zamanlarda yaşanan sendikal örgütlenme vb. girişimleri bu duruma önemli bir göstergedir. Benzer arayışlar tekstil işkolunda da görülmektedir. Çok geniş bir işkolu olan tekstilde örgütlülük son derece zayıftır. Sendikal örgütlülüğe sahip işçilerin önemli bir kısmı işbirlikçi, ihanetçi sendikal anlayışların denetimi altındadır. Ağır, kuralsız çalışma koşullarının en yoğun yaşandığı sektörlerden olan tekstilde sınıf bilinci ve örgütlülük bilinci çok zayıftır. Bu durumun yarattığı zorluklar işkolunun sorunlarının çözümünü zorlaştırmaktadır. Diğer zorluk alanı ise, işbirlikçi-ihanetçi sendikaların uzun yıllardır işkolundaki işçilerde yarattığı tahribattır. Tüm bunlar tekstil işçilerinin mücadelesinin önüne asılmayı bekleyen barikatlar örmüştür.

SENDİKALARIN TABLOSU

Son zamanlarda önemli bir dizi tekstil fabrikasında örgütlenme çalışmaları ve girişimleri göze çarpmaktadır. Bu arayışlar işçi sınıfına dayatılan ağır çalışma ve yaşam koşullarından bağımsız değildir. Tekstil işçileri bu sorunlara karşı adımlar atmakta, yer yer başarılı sendikal örgütlenmeler gerçekleştirmektedir. Bazı firmalar ise bu arayışların önünü kesmek için yandaş - kukla sendikaları, bizzat kendileri fabrikaya sokmaktadır. İşkolundaki sendikal örgütlenmenin en önemli sorunlarından biri, mevcut sendikaların önemli bir kısmının ihanet ve işbirliği çizgisinde durmasıdır. İhanetçi ve işbirlikçi sendikaların geçmiş deneyimleri, tekstil işçisinin az çok bilinçli kesimlerinde sendikalara karşı ciddi bir güvensizlik yaratmıştır. Bu durum birçok öncü işçinin kendiliğindenci ve bireysel kurtuluş arayan davranış sergilemesine neden olmuştur.

Sendikal örgütlülüğün olduğu yerlerde de durum farklı değildir. İşçilerin büyük bir kısmı bırakalım sınıf bilincini, sendikanın ne demek olduğuna dair en ufak bir kafa açıklığına dahi sahip değildir.

İşkolundaki işbirlikçi, ihanetçi sendikalar işçileri eğitmek, sınıf bilinci kazandırmak derdiyle hareket etmiyorlar. İtaat eden, uysal işçiler yaratmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Hatta işçileri parçalayan adımlar atıyorlar. Tekstil işkolunda sendikal örgütlülüğün olduğu birçok fabrikada sendika üyesi olmayan taşeron işçileri, geçici işçiler, İŞKUR'lu işçiler vb. bulunuyor. Sendikalar bu duruma sessiz kalarak işçiler arasındaki sınıf birliğinin parçalanmasına neden oluyorlar. Benzer örnekleri fazlasıyla sıralayabiliriz. Tüm bunlara sessiz kalan TEKSİF, DİSK Tekstil, Öz İplik-İş sendikaları tekstil işçilerine ihanetle dolu bir tarihe sahiptir. İhanetlerinin sayısız örneği tarihe not düşülmüştür...

İŞÇİLERİN ÖRGÜTLENME ARAYIŞI VE SENDİKALAR

Buna rağmen örgütlenme arayışına giren tekstil işçileri yüzlerini sendikalara dönüyorlar. Sendikaların kapısını vuran işçilerin bir kısmının üyeliği yapılıyor. İştent atma saldırısı vb. ile karşı karşıya kalındığında ise "yasal süreci işleteceğiz" denilerek işçiler pasifizme itiliyor. Zamanla ya örgütlülük patron tarafından dağıtılıyor ya da öne çıkan işçilerden arındırılmış bir durum yaratılıyor. İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarında hiçbir değişikliğe neden olmayan sözleşmeler imzalanıyor.

Tekstil işkolundaki işbirlikçi-ihanetçi sendikalar işçilerin tepkisini frenleyen bir işlev görüyorlar. İşçilerin en ufak hak istemini patrondan önce sendika yöneticileri ve temsilciler "sektörün durumu", "kriz var", "fazla zam istersek fabrikayı farklı ülkelere taşırlar" vb. söylemlerle bastırıyorlar. Kısacası sektördeki sendikaların büyük bir kısmı işçi sınıfı mücadelesini büyütme yerine, işçileri patronlar adına kontrol altında tutma görevi gör-

mektedirler. Az çok öncü işçinin olduğu ve taban inisiyatifinin geliştirildiği fabrikalarda ise daha hareketli süreçlerin yaşandığını görüyoruz. Sendika ağalarının buralardaki ilk işi ise öncü işçileri etkisizleştirmek, itibarsızlaştırmak oluyor. Tekstil işçisinin geri bilincine yaslanarak öncü işçileri, "terörist", "provokatör" vb. göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar.

NASIL BİR ÖRGÜTLENME?

Tekstil işçisi adına kalıcı ve sonuç alıcı bir mücadele örgütlemek bugünün en acil görevleri arasındadır. Bunun yolu işçi sınıfının çıkarlarını gözeterek ve buna göre hareket eden taban örgütlülüklerini fabrikalarda inşa etmekten geçmektedir. Fabrikalarda, Greif işgalinin kriterlerinin ifadesi olan devrimci sınıf sendikacılığı ilkeleri üzerinden bir süreç örgütlemektir. Sendikal ve sendikasız olan tekstil fabrikalarında bu anlayışı inşa etmek tabanın söz, yetki, karar hakkına sahip olduğu bir işleyişi oturtma çabalarını arttırmak, işkolundaki arayışları doğru kanala akıtmak için önemli bir yerde duruyor.

Bugünün acil görevleri arasında tekstil işçisine sınıf ve mücadele bilinci vermek duruyor. Bunun için ilk yapılması gereken işkolundaki az çok bilinçli işçilere güven veren adımlar atmaktır. İşbirlikçi - ihanetçi anlayışların uzun yıllar boyunca yarattığı kirlenme ve çürümeyi böylesi adımlarla aşabiliriz. İşkolunda öncü ve mücadeleciler bir kuşağın taban örgütlülükleri üzerinden mücadeleye çekilmesi işbirlikçi - ihanetçi sendikalara vurulmuş önemli bir darbe olacaktır. Bu açıdan tekstil işçileri düne göre daha avantajlı bir durumdadır. Sektörde taban demokrasisine dayalı, söz, yetki, karar hakkını kuşanmış ve işçi sınıfının mücadelesini rehber alarak sekillenmiş Greif İşgali gibi önemli bir deneyim var.

Bu deneyimin değer ve birikimleri üzerinden yükselen DEV TEKSTİL var. Devrimci ve öncü tekstil işçileri, devrimci sınıf sendikacılığını işçi sınıfı içinde ete kemiğe büründürme hedefiyle hareket etmelidir. Olanaklı olan her yerde taban örgütlülükleri kurarak, örgütsüz işçiler içinde DEV TEKSTİL'i örgütleme, sendikal örgütlülüğün olduğu yerlerde ise devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını hakim kılma hedefiyle hareket etmelidir. Devrimci öncü işçilerin çabasına rağmen farklı sendikalar üzerinden örgütlenme çalışması yürütülen yerlerde bu çabanın bir parçası olarak devrimci sınıf sendikacılığının ilkeleri hakim kılınmaya çalışılmalıdır.

Asıl olan işçilerin sınıfsal çıkarları doğrultusunda "söz, yetki, karar" hakkına sahip olduğu mekanizmalar yaratmaktır. Bunun olduğu her yerde sınıf mücadelesine değer katan adımlar atılıyor demektir. Tekstil işçileri sermayenin ve düzenin gerici kuşatmasından ancak böylesi adımlarla kurtarılır. Fakat şunu hiçbir zaman unutmamak gerekir: Tekstil işçisi ve bütün işçi bölüklerinin her türlü örgütlülüğünün sınıf mücadelesine değer katması ancak taban iradesine dayalı, işçi sınıfının devrimci programını eksen alan örgütsel merkezler yaratma mücadelesiyle birlikte ele alındığında mümkün olur. Hedef tek başına işçi bölüklerini kapitalist sömürüyü sınırlama mücadelesine çekmek değil, atılan her adımın kapitalist sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesine hizmet edecek biçimde atılmasını sağlamak olmalıdır. Bu da "sınıfa karşı sınıf" tutumunu geliştirmek demektir. Yani işçi sınıfını örgütlü bir sınıf olarak sömürücü asalakların karşısına çıkarmak ve sınıfsız bir dünya yaratmak için bu sömürü düzenini yıkmaya hedefiyle mücadele içine çekmek demektir...

Mesleki Eğitim Kurultayı tebliğlerinden...

Fabrikalarda emeğin korunması mücadelesi ve mesleki eğitim

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma yolunda "emeğin korunması mücadelesi", bununla birlikte "mesleki eğitim alanı" ayrı bir önem taşımaktadır. Devrimci sınıf hareketi, yaşadığı sistemi, mensubu olduğu sınıfı, neden mücadele etmesi gerektiğini ve nasıl edeceğini bilen, öncü devrimci işçiler ile yaratılır. Emeğin korunması mücadelesi denildiğinde, akla ilk elden çalışma koşullarının iyileştirilmesi gelmektedir. Fakat, emeğin korunmasını salt ekonomik-sosyal haklar ve çalışma koşullarımızın iyileştirilmesi olarak ele almak doğru değildir.

Karşımızda son derece örgütlü ve çok değişik silahları ile işçi sınıfının karşısında duran bir sınıf, burjuvazi var. İşçi sınıfını sefalet koşullarına iterek varolan, sınıf bilincinin geriliği sayesinde iktidar koltuğunda oturan burjuvazi, sınıfın örgütsüzlüğünden güç alır. İster ki, işçi sınıfı haklarını savunmasın, siyasal sınıfsal bilinci gelişmesin.

Bu hedefle burjuvazi, işçiler arasına soktuğu rekabet, toplum üzerinde estirdiği şoven-milliyetçi rüzgar, vb. politikalarla sınıfı bölme çabasını sistematik olarak sürdürmektedir. Bunun sonucu, insani değerlerini yitirmiş, birbirine yabancılaşmış, fabrikasında-atölyesinde yanı başındaki arkadaşına hakaret edilmesine göz yuman işçiler-stajyer işçilerin yaratılması olmaktadır. Bu, burjuvazinin işçi sınıfına yönelttiği ideolojik saldırılar kadar, çalışma saatlerinin uzunluğu, fazla mesailer, kölece çalışma koşullarının sınıfın sosyal-siyasal bilincinde yarattığı erozyonlardan da kaynaklanmaktadır. Emek gücünün sınırsız sömürsü, işçi sınıfını sefaletle birlikte kültürel dejenerasyona itmektedir.

Tüm bu saldırılara karşı çıkan, emeğin korunması uğruna örgütlenen ve kavgaya atılan işçilerin karşısına burjuvazinin siyasal iktidarı çıkmaktadır. Devletin tüm olanaklarıyla proletaryanın karşısına dikilen burjuvazi, kendi örgütlü mekanizmasını en yalın biçimde ortaya koymaktadır. Böylece bu mücadele, sınıfın siyasal ve sınıfsal bilincinin gelişmesinin ve burjuvazinin karşısına bir sınıf olarak çıkmasının zeminini oluşturmaktadır.

Devrimci öncü işçiler olarak bizler, emeğin korunması mücadelesinin, işçi sınıfının kendi iktidarını kurma hedefine giden yolda bir "okul" olma işlevini üstlendiğini biliyoruz. Dolayısıyla, emeğin korunması mücadelesini salt ekonomik, sosyal ve siyasal hakların kazanılması mücadelesi olarak görmüyoruz. Çün-

Devrimci öncü işçiler olarak bizler, emeğin korunması mücadelesinin, işçi sınıfının kendi iktidarını kurma hedefine giden yolda bir "okul" olma işlevini üstlendiğini biliyoruz. Dolayısıyla, emeğin korunması mücadelesini salt ekonomik, sosyal ve siyasal hakların kazanılması mücadelesi olarak görmüyoruz.

kü "Biz ücretli köleliği sınırlamaya değil, temelden yıkmaya bakarız. Emeğin korunması mücadelesini de böyle bir perspektifle yürütürüz. Dolayısıyla işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme doğrultusunda sağladığımız her başarı, aynı zamanda işçi sınıfını burjuva egemenlik ilişkilerine karşı, kapitalist sistemin kendisine karşı mücadeleye kazanmanın da bir basamağı ve olanağıdır bizim için."

Emeğin korunması mücadelesine bu bakışla yaklaşan biz devrimci öncü işçiler, bu mücadele içinde mesleki eğitim alanının tuttuğu yere dair düşüncelerimizi paylaşmak istiyoruz:

* Meslek ve teknik liselerden fabrikalarımıza staj görmek için gelen öğrenci kardeşlerimize bizlerle aynı iş yaptırılmakta, her türlü angarya iş omuzlarına yüklenmektedir. Not tehditleri ile ağır baskı ve mobbinge uğramaktadırlar. Burjuvazi, sınıfımızın bir parçası olan bu kardeşlerimizi küçük yaşta edilgenleştirmekte, haklarını aramalarının önünü kesmektedir. Sendikaya üye olamamakta, burjuvazi tarafından grev kırıcı olarak kullanılmakta, böylece sınıf bilinçleri daha gelişme aşamasındayken kötürümleştirilmektedir. Çıraklık için de bu durum ge-

çerlidir. Mesleki eğitim gören kardeşlerimizin genel ve özgün sorunlarına karşı mücadele etmek, onların taleplerini mücadele programımıza katmak, geleceğin işçi kuşaklarının sınıf bilincini kazanması açısından elzemdir.

* Stajyer ve ML-MYO mezunu işçi arkadaşlarımız nitelikli işgücü olmaları nedeniyle fabrikalarda kritik noktalarda çalışmaktadırlar. Bunu 2015 Metal Fırtına'da somut olarak gördük. Emeğin korunması mücadelesi içinde onların sınıfsal-siyasal bilinçlerinin gelişmesini önemsemeli, mücadele saflarına çekecek politikalar geliştirmeliyiz.

* Çıraklık, çocuk işçiliğinin yasal adı olarak yürürlüktedir. Günümüzde 14 yaşındaki çocukların fabrikalarda çalıştırılması öngörülmektedir. Ancak çocuk işçilerle aynı işi yapmalarına karşılık, mesleki eğitim aldığı öne sürülen çıraklar ile gerçek çocuk işçilik istatistikleri gizlenmektedir. Ayrıca aday çıraklık adıyla 9-14 yaş arasındaki çocuklar, çıraklarla aynı statüye konulmaktadır. Emeğin korunması çerçevesinde, çocuk işçiliğe ve gizli çocuk işçilik olan çıraklığa, aday çıraklığa karşı mücadele edilmelidir.

* Ayrıca, mesleki eğitim denildiğinde, aklımıza yalnızca stajyer genç işçiler

gelmemelidir. Sermaye devleti için ucuz emek gücünü karşılamamanın bir diğer projesi de İşbaşı Eğitim Programıdır (İEP). Nasıl ki stajyer genç işçilere 8 ay boyunca sigorta primsiz, sendikasız, mobbing altında çalışma dayatılıyorsa, İEP'li işçiler de 3, 6, 9, 12 ay denilerek, kapitalistlere ucuz emek gücü olarak aynı haklardan mahrum çalıştırılıyor. Mesleki eğitim alanının bir başka başlığı da İEP'dir. Eğitim adı altında emekleri sömürülen işçilerin kadroya alınması, kullan-at işçilik demek olan İEP vb. gibi programların son bulması için mücadele edilmelidir.

Mesleki eğitim adı altında burjuvazinin yürüttüğü emek sömürsüne karşı çıkarak, politeknik eğitim diye tanımladığımız maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi anlayışını savunmalıyız. Kuşkusuz biz de hedeflediğimiz düzende, sosyalizmde, nitelikli işgücünü politeknik eğitimle yaratacağız. Ancak bunu hiç de milyonların emeğinin alınarak bir avuç asalağın zenginleşeceği bir düzen için değil, tam tersine, ihtiyaçlarımızın daha az emek ile daha insani koşullarda üretilebilmesi için örgütleyeceğiz.

Ekim Devrimi v

Geçtiğimiz yüzyıla damgasını vuran en büyük tarihsel olay olan sosyalist Ekim Devrimi yüz yaşında. Ne aradan geçen yüz yıl, ne bu devrimi izleyen onlarca devrim deneyimi, ne de başta Sovyetler Birliği olmak üzere Ekim Devrimi'nin ürünü olan "reel sosyalizm" girişimlerinin akıbeti, onun 20. yüzyılın en büyük tarihsel, siyasal ve sosyal olayı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Tersine, emperyalist-kapitalist sistemin yol açtığı sorunlar ve bu sorunlar karşısında yaşanan çözümsüzlük, Ekim Devrimi'ne yüz yıl sonra bile çok güçlü bir güncel anlam yüklüyor.

Ekim Devrimi 20. yüzyıl boyunca kendini izleyen onlarca halk devrimine ve ulusal kurtuluş mücadelesine esin kaynağı oldu. Yol açtığı sonuçlarla 20. yüzyıla damgasını vurdu. Onu izleyen hiçbir devrim kapsam ve içerik bakımından onu aşamadı. Onu izleyen hiçbir devrim ya da siyasal kalkışma, Ekim Devrimi'nin yöneldiği toplumsal ve siyasal değişimin yanına dahi yaklaşamadı. Ve ondan önceki hiçbir devrim, işçi sınıfı ve emekçilere onun sunmaya çalıştıklarını vermeye teşebbüs dahi edemedi.

Kuşkusuz Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamını esas olarak, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine, yani toplumsal devrimin teori ve pratiğine yaptığı muazzam katkıda aramak gerekir. Ekim Devrimi tarihin kaydettiği en ileri proleter devrim örneğidir. İşçi sınıfı-siyasal mücadele ilişkisi, parti-sınıf ilişkisi, sınıf-iktidar ilişkisi vb. açılarından marksist-leninist yaklaşımın parlak bir doğrulanması olmuştur. Bu doğrular ve ondan çıkarılan sonuçlar Ekim Devrimi ilkelerine evrensel bir karakter kazandırmış, onu takip eden pek çok devrim ve sınıf mücadeleleri ondan önemli etkiler barındırmışlardır. Ve kuşku yok ki, bugünden sonra gerçekleşecek her gerçek siyasal devrim de, muhakkak ki ondan güçlü izler taşıyacaktır.

Fakat Ekim Devrimi'nin önemi sadece devrim teorisi alanındaki katkısı, etkisi ve birikimi ile sınırlanamaz. İnsanlık tarihinin bu en ileri devrimi, binlerce yıllık sınıflı toplumlar gerçeğinin ürünü olan siyasal, sosyal ve toplumsal sorunlara dayanmış, bu sorunlar üzerinden çözümler ortaya koymuş ve birçoğunun çözümünde önemli başarılar elde etmiştir.

İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarından kültürel yaşama, siyasal

demokrasiden yönetim ilişkilerine, eğitim ve sağlık alanından kadın ve çocuk haklarına, bilim ve tekniğin geliştirilmesinden çevrenin korunmasına kadar birçok temel alanda Ekim Devrimi ve onun ürünü olan işçi sınıfı iktidarının attığı adımlar bugün bile herhangi bir kapitalist ülke ile karşılaştırılmayacak denli ileridir. Burjuvazinin ve onun her türden çanak yalayıcısının yüz yıldır her fırsatta bu devrime ve onun kazanımlarına azgınca saldırmasının temel nedenlerinden biri tam da bu durumdur.

BİR ÇIRPIDA ÇÖZÜLEN ULUSAL SORUNLAR YUMAĞI

İçinde bulunduğu tüm olumsuz koşullara rağmen Ekim Devrimi'nin ürünü olan işçi iktidarının en önemli başarılarından birini, bir "halklar hapishanesi" olan Rusya'da ulusal sorunun çözümünde attığı adımlar oluşturur.

Çarlık Rusya'sı gibi çok sayıda ezilen ulus ve milliyeti bünyesinde barındıran bir ülkede gerçekleşen devrim, son derece kapsamlı ve karışık olan "ulusal sorunlar yığını", neredeyse "bir vuruşta çözmüştür". Çarlık ve ardından kurulan burjuva iktidar yıkılmış, ulusların özgürlüğü, eşitliği ve gönüllü birliğine dayalı SSCB kurulmuştur. 15 ayrı cumhuriyetten ve onlarca özerk bölgeden oluşan "Sovyetler Birliği"nde yıllar boyunca halklar kardeşçe bir arada yaşamışlardır. Devrimi takip eden yıllarda yaşanan bürokratik yozlaşma ve deformasyon bile değişik halk ve ulusları bir arada tutan mayayı kolayca bozamaz. Ulusal sorunun çözümünde atılan adımlar öylesine güç-

lüdür ki, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ortaya çıkan 15 bağımsız ülke arasında başlangıçta ciddi hiçbir sorun yaşanmamıştır. Hemen her devlet, Sovyetler Birliği döneminde sahip olduğu sınırlar ve yönetim aygıtı ile kolayca birbirinden ayrılmıştır. Ulusların kültürel değerlerinin geliştirilerek yaşatıldığı, şoven ve gericici yönlerinden arındırılarak enternasyonal kültüre doğru evrildiği görülmüştür.

Sorunun karmaşıklığına ve çok yönlülüğüne, mevcut işçi iktidarının karşı karşıya kaldığı devasa sorunlara rağmen sağlanan bu başarıda temel faktör, devrimin önderi olan Bolşevik Parti'nin ulusal sorun politikasının sağlamlığıdır. Yakın dönemde Güney Kürdistan ve Katalonya referandumları vesilesiyle sık sık atıfta bulunulan ama çoğu zaman tarihsel bağlamından ve Bolşevizmin dayandığı ana eksen olan proleter devrim ekseninden koparılarak olur olmaz biçimde tekrarlanan "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesi bu politikada çok özel bir yer tutar. Dolayısıyla, Ekim Devrimi'nin 100. Yılı vesilesiyle Bolşevizm ve Ekim Devrimi'nin ulusal sorun konusundaki başarısını anlamak için öncelikle "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" ilkesine yakından bakmak gerekir. Fakat bundan önce Marks ve Engels'in kendi dönemlerinde ulusal sorunlara ve ulusların kendi kaderini tayin hakkına nasıl yaklaştığına dair kısa da olsa bazı hatırlatmalar yapmak faydalı olacaktır. Zira Marks ve Engels'in ulusal sorunları yanlış yorumlayıp görmezden geldiği, Lenin'in "bu sapmayı düzelttiği" yaygın bir söylemdir.

MARKSİZM'İN SAĞLAM TEMELİ ÜZERİNDE YÜKSELEN EZİLEN ULUSLAR POLİTİKASI

Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti, diğer birçok sorunda olduğu gibi ulusal sorun konusunda da Marksizm'in sağlam temeli üzerinde yükselmiştir. Marks ve Engels'in ulusal sorunlara "ikincil sorunlar" olarak yaklaştıkları, bütünlüklü bir ulusal sorun tanımlaması yapmadıkları da büyük ölçüde doğrudur.

Fakat bu durumun yol açtığı bazı sonuçlardan ve Lenin'in ulusal sorun üzerinden o güne kadarki birikimi alıp somut bir politikaya döndürmesindeki başarıdan yola çıkarak, Marksizm'in bu konuya önem vermeyip "hiçbir miras bırakmadığını" söylemek, hele de bunu Lenin'in "varolan sapmayı düzelttiği" tezi ile birleştirmek, tümüyle dayanaksız bir söylemdir. (bkz. Lukacs, Ulusal sorun değerlendirmeleri)

Marks ve Engels'in yaşadığı dönemin önemli bir kesitinde "ulusal sorunlar"ın, hem muhteva hem de önem açısından kendini takip eden dönemlere göre bazı önemli farklılıklar gösterdiği kuşkusuz doğrudur. Nihayetinde Marks ve Engels kapitalizmin gelişim sürecinde ve burjuva demokratik devrimler döneminde yaşamış, Avrupa'daki uluslaşma hareketlerine, haklı ve yerinde olarak, bu devrim süreciyle olan ilişkileri ve onlara etkileri üzerinden yaklaşımlardır. Bu yüzden, örneğin Polonya ve İrlanda'nın bağımsızlığından yana tutum alırlarken, Avrupa gericiliğine hizmet ettiklerini düşündükleri Slav hareketinin karşısında durmuş-

ve ulusal sorun

E. Murat

lardır. Sık sık demagoji konusu yapılan Hindistan ve Cezayir gibi bazı sömürgelelere yaklaşımda da “eski feodal yapının” tasfiyesi bakış açısına sahiptirler. Bu yaklaşımlar hem tarihsel materyalizmin temel yapı taşlarıyla uyumludur, hem de tüm hayatları boyunca kitle hareketinin tabanı üzerinde duran Marks ve Engels’in her türlü soruna “sınıf merkezli bir devrim mücadelesi” üzerinden yaklaştığının göstergesidir.

Bazı ezilen ulusların geleceği ve bunların taşıdığı devrimci dinamikler konusunda yaptıkları tespitlerin içerdiği hatalar (Engels’in “tarihsiz uluslar” tespiti gibi), her iki önderin de ulusal sorunları proletaryanın devrimci kurtuluş mücadelesinin güncel ve tarihsel çıkarları üzerinden ele aldıkları, ama aynı zamanda ezilen halkların mücadelesindeki derin haklılığa kesin bir şekilde sahip çıktıkları gerçeğini zerrece değiştirmemektedir. İrlanda sorunu üzerinden ortaya koydukları “Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz” yaklaşımı, marksistlerin ulusal sorun konusundaki politikasının oluşturulmasında anahtar işlevi görmüş, ulusal sorun ile demokratik devrim arasında kurdukları bağ proleter devrim döneminde yol gösterici olmuştur.

Marksizm’in sadık takipçisi olan Bolşevikler ulusal soruna yaklaşımlarını tam da bu ana çizgiler üzerine kurmuş, ezilen ulusların mücadelesinin meşruluğuna sahip çıkmışlardır. Ama esas olarak proletaryanın devrimci kurtuluş mücadelesinde ulusal sorun ve istemlerin yeri, önemi ve bunların bu mücadele ile nasıl bağdaştırılacağı sorunu üzerine yoğunlaşmışlardır. Tam hak eşitliği ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkelerini tam da bu yoğunlaşmanın ürünü olarak kabul edip geliştirmişlerdir.

MÜCADELE İÇİNDE GERÇEK MUHTEVASINA KAVUŞAN BİR İLKE: “ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI”

Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin gerçek kuruluş kongresi kabul edilen II. Kongre’de oluşturulan programda ulusal sorun birkaç kısa madde olarak yer alır: Cins, ırk, din ve milliyet ayrımı yapılmaksızın tam eşitliği işleyen 7. madde, Dillere tam hak eşitliği tanıyan 8. madde ve Rosa Luxemburg önderliğindeki Po-

lonyalı komünistlerin yoğun itirazlarına rağmen tek satırlık bir cümle ile yer alan “devleti oluşturan bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı”nı formüle eden ünlü 9. madde.

Lenin hayatı boyunca bu programa sadık kalmış, özellikle de, hâlâ da tartışma konusu olmaya devam eden ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesini değişik kişi, akım ve anlayışlara karşı mücadelesi içinde geliştirme imkanı bulmuştur.

1890’ların sonunda II. Enternasyonal içindeki Hollandalı ve Belçikalı bazı temsilciler tarafından savunulan “sömürge sosyalizmi” tezleri bunlardan ilki kabul edilebilir. Bu akıma göre “sömürgecilik sosyalizm koşullarında uygarlaştırıcı bir rol oynayabilir”di. Dolayısıyla “sömürgeciliğe ilke olarak karşı çıkılmaz”dı. Daha sonra kendileri de şovenist politikalara yönelen Kautsky gibi Alman sosyal demokrat önderlerin de çabalarıyla etkisizleştirilen bu anlayışlara Lenin şiddetle karşı çıkmış, sömürgeciliği sosyalizme bulaştırma çabalarını çok tehlikeli bir sapma olarak mahkum etmişti.

“ULUSAL KÜLTÜREL ÖZERKLİK”E KARŞI MÜCADELE

Diğer bir akım Avusturya sosyal demokrat hareketinin içinden çıkmıştır. Önce bazı Avrupa partilerini ve Yahudi örgütü Bund’u, sonra da değişik biçimlerde Rus Menşevizmini etkisi altına almıştır. “Ulusal kültürel özerklik” adı altında savunulan politika, görünüşte “değişik ulusal yapılara dayalı toplumları sosyalizm bayrağı altında bir arada

tutma hedefi” taşıyor, ama esasta ortaya koyduğu model ile proletaryayı ve onun gelecekteki devletini “kültürel sosyal örgütlenmeler” adı altında ulusal biçimler üzerinden bölüyordu.

Sosyal demokrat hareketin, gelişen milliyetçiliğe hem bir tepkisi, hem de onun etkisi altında yankılanması olarak kabul edilebilecek bu yaklaşıma göre, aynı devlet çatısı altında yaşayan ulusların sosyal ve kültürel özerk yapılar biçiminde örgütlenmesi gerekiyordu. Böyle yapılmadan halklar arasındaki ayrımlar, doğal olarak buna dayalı baskı ortadan kaldırılamazdı. Başlangıçta bölgesel ayrımlara dayalı bir “kültürel özerklik” önpanda iken, zamanla başını Rennen ve Bauer gibi teorisyenlerin çektiği “ayrısız kültürel özerklik” düşüncesi güç kazandı. Bu anlayışa göre, kim kendini “hangi ulusa ait hissediyorsa, o ulusun sosyal kültürel örgütlenmesi içinde yer alacak, bu örgütlenmeler kültür ve eğitim sorunlarına yoğunlaşacak, ancak bunlarla bağlantılı siyasal kararlarda söz sahibi” de olacaklardı. Ayrısız kültürel özerkliği uygulayan organların varlığı, bir yandan onların “ulusal sorunlarla ilgili olmayan politik problemlerden uzak durmasını sağlayacak”, aynı zamanda, “merkezi hükümetin kültürel özerkliği ihlal etmesi karşısında bu organlar güvence” olacaktı.

Lenin ve Bolşevikler başından itibaren bunu, işçilerin ait oldukları ulusal ve etnik kimlikler üzerinden “eğitilip bilinçlendirilmesini”, sınıfın ortak enternasyonal kültürünün gelişmesini engelleyen, dolayısıyla onu bölen çok zararlı bir talep olarak ele aldılar. Ulusun değişik sınıflara, dolayısıyla değişik kültürlere sahip

bir yapı olduğunun altını çizdiler. “Ulusal kültür”ün hakim kültür olacağını, bunun da son tahlilde egemenlerin, yani toprak ağalarının ve burjuvazinin kültürü olacağını söylediler. “Yalnızca din adamları ve burjuvazi ulusal kültürden söz eder. Emekçiler ise, evrensel işçi hareketinin uluslararası kültüründen söz ederler.” (Lenin)

Bolşevik yaklaşıma göre işçilerin örgütlenmesi gereken yer kendi sınıf örgütleri idi. Bunu reddeden her yaklaşım sınıfı etnik, dinsel ve ulusal temellerde bölüp onun mücadelesini zayıflatmaktaydı.

“Sınıf bilinci taşıyan işçiler, her eğitimsel, siyasal işçi örgütünde ve işçi birliklerinde (sendikalarda) bütün ulusların işçileri arasında tam birlikten yanadır. (...)

“İşçiler, ulusal kültür ya da ‘kültürde ulusal özerklik’ gibi tatlı-dilli sözlerle bölünmelerine izin vermeyeceklerdir. Bütün ulusların işçileri, bütün işçilerin malı olan örgütlerde tam özgürlüğü ve tam hak eşitliğini birlikte ve uyum içinde yüce tutacaklardır. Gerçek kültürün güvencesi de budur.” (Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, Ekim 1993, İkinci Baskı, s.71)

Bolşevikler ulusal ayırım ve baskı sorununu her zaman önemsediler. Ancak hangi gerekçeyle olursa olsun, sınıfsal ayrımlar dışında herhangi bir ayırım temelinde ortaya konulan politikalara karşıydılar. Bu, işçi sınıfının tarihsel misyonu üzerinden dünyaya bakan teorinin temeli üzerinde durmalarının doğal sonucuydu. “Kültürel özerklik” ulusal sorun konusunda gerçek bir çözüm ortaya koymadığı gibi, kültürel önyargı ve ayrımları

derinleştirerek proletaryanın enternasyonel bilincinin geri plana atılmasına hizmet edecekti.

“EMPERYALİST EKONOMİZM”

Marksizm temel esasları ile ilişkisi fazlasıyla tartışmalı olan bu sağ çizginin tersine, Lenin tarafından “emperyalist ekonomizm” olarak adlandırılan akım ise ulusların kendi kaderini tayin hakkı politikasına soldan karşı çıkıyordu. Emperyalist ekonomistler bu talebin “doğrudan sosyal yurtseverliğe yol açacağı” ve “her ulustan proletaryanın ortak mücadelesini zedeleyen” bir işlev göreceğini iddia ediyorlardı. Daha önce Rosa Luxemburg tarafından dile getirilen bu yaklaşım, böyle bir talebin kapitalizm koşullarında gerçekleşme şansının olmadığını, sosyalizmde ise tamamen gereksiz hale geleceğini, bu nedenle ulusların kendi kaderini tayin hakkının parti programından çıkarılması gerektiğini savunuyordu. Emperyalist savaşla birlikte II. Enternasyonel partilerinin “anayurdu savunma” adı altında yaşadığı utanç verici teslimiyet de bu yaklaşıma güç verdi.

Bu ve benzeri görüşleri daha önce Rosa Luxemburg ile giriştiği polemiklerde (1902, 1908 ve 1909) ele alan Lenin, Marksizm'in ekonomik-determinist yorumuna dayalı bu anlayışın parti içinde siyasal bir mahiyet kazanması nedeniyle sorunu tekrar tekrar tartışmak durumunda kaldı. Ve bu anlayışın dayanaktan yoksunluğunu ortaya koymakla kalmadı, onun hiçbir somut politika sunmayarak sorunun üzerinden atladığı gerçeğinin üzerine de gitti. Lenin emperyalist ekonomistlerin bütün argümanlarını “Geleşen emperyalist ekonomizm eğilimi ve P. Kievski'ye yanıt” ve “Marksizm'in bir karikatürü ve emperyalist ekonomizm” başlıklı yazılarında ele alıp çürüttü. Bu polemikler yalnızca ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinden ne anlaşılması gerektiğini eksiksiz olarak ortaya koydukları için değil, aynı zamanda demokrasi-kapitalizm, ekonomi-siyaset gibi temel konularda sağladığı teorik açıklıklarla da leninist yazının önemli metinleri arasında yer aldı.

“BU HAKKI SOSYALİZM İÇİN DEVRİMCİ SAVAŞIMDAN AYRI BİR ŞEY OLARAK İSTİYOR DEĞİLİZ”

Kendi kaderini tayin hakkının proletarya enternasyonalizmi ve tutarlı bir sosyalizm programıyla çeliştiği yönündeki eleştirileri Lenin tam bir “dar kafalılık” örneği olarak görüyordu. Bu hakkı tam da proletaryanın birleşik mücadelesini sağlamak için savunuyordu. Esasında “proletarya enternasyonalizmi ilkesini yok sayanlar bu talebin halkların ortak mücadelesi için önemi”ni göremeyenlerdi. Bu talep ayrılma için değil, halkların ortak mücadelesi ve özgür birlikteliğinin yolunun açılması için ileri sürülüyordu.

“Bunu, sosyalizm için devrimci sava-

şımımızdan ayrı bir şey olarak istiyor değiliz; eğer bu savaşım, ulusal sorun dahil, demokrasinin bütün sorunlarına devrimci bir yaklaşımla ilişkilendirilmezse boş bir sözden öteye gitmeyeceği için istiyoruz. Kendi kaderini tayin etme özgürlüğü, yani bağımsızlık, yani ezen uluslardan ayrılma özgürlüğü istiyoruz. Bunu, ülkeyi ekonomik bakımdan bölmeyi, ya da küçük devletler idealini düşlediğimiz için değil, tam tersine, yalnızca gerçekten demokratik, gerçekten enternasyonel bir temel üzerinde, geniş büyük devletten ve ulusların yakın birliği, hatta kaynaşmasından yana olduğumuz için istiyoruz. Ancak ayrılma özgürlüğü olmaksızın böyle bir temel düşünülemez.” (age, s.204)

KAPİTALİZM KOŞULLARINDA TÜM DEMOKRATİK TALEPLER ANCAK İSTİSNAİ OLARAK ELDE EDİLEBİLİR

Diğer bir itiraz, kapitalizm koşullarında bu tür bir talebin gerçekleşmesinin mümkün olamayacağına dair yaklaşımdı. Emperyalist ekonomistler emperyalist-kapitalizm koşullarında ulusların kendi kaderini tayininin zaten mümkün olmayacağını söylerken, aslında demokratik taleplerle kapitalizm arasındaki ilişkiyi anlayamadıklarını göstermiş oluyorlardı. Zira bu mantıkla bakıldığında, tüm demokratik istem ve taleplerin kapitalizm koşullarında hiçbir hükmü kalmıyordu.

“Bu itiraz, genel olarak demokrasiyle kapitalizm arasındaki ilişkinin hiçbir şekilde anlaşılmamış olduğunu ortaya koyuyor. Kapitalizmde, ezilen sınıfların kendi demokratik haklarını ‘kullanmalarını’ olanaksız hale getiren koşullar istisna değildir, sistemin tipik özelliğidir. Kapitalist düzende, birçok durumda, boşanma hakkı gerçekleştirilememiş olarak kalacaktır; çünkü ezilen cinse, iktisadi olarak baş eğdirilmiştir. Kapitalist sistemde ne kadar demokrasi olursa olsun, kadın ‘evcil bir köle’ olarak yatak odasına, bebek odasına, mutfağa kapatılmış bir köle olarak kalmaya devam etmektedir. Kapitalizmde halkın ‘kendî’ yargıçlarını, resmi görevlilerini, okul öğretmenlerini, juri üyelerini vb. seçmesi de aynı biçimde, işçilerle köylülerin iktisadi yönden boyun eğdirilmiş olmaları nedeniyle, birçok durumda gerçekleştirilememektedir. Aynı

şey demokratik cumhuriyet için de söz konusudur. Bizim programımız demokratik cumhuriyeti ‘halk tarafından yönetim’ diye tanımlar. Ama bütün sosyal-demokratlar pek iyi bilirler ki, kapitalizmde en demokratik cumhuriyette bile, burjuvazinin, görevlileri rüşvetle ayartmasından, hisse senetleri borsasıyla hükümet arasındaki ittifaktan kurtulmanın yolu yoktur.

“Buna bakarak, ancak, doğru-dürüst düşünemeyenler ya da Marksizm hakkında hiçbir bilgisi olmayanlar, öyleyse cumhuriyet olmanın hiçbir anlamı yok, boşanma özgürlüğünün hiçbir anlamı yok, demokrasinin hiçbir anlamı yok, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının hiçbir anlamı yok sonucuna varır. Marksistlerse demokrasinin sınıfsal baskıyı ortadan kaldırmadığını bilirler.” (age, s.243-244)

“YIĞINLARI SAVAŞIM RUHU İLE EĞİTMEKSİZİN SOSYALİZM OLANAKSIZDIR”

Lenin bütün demokratik taleplerin kapitalizm koşullarında ancak iğreti olarak gerçekleşebileceği konusunda açık bir görüşe sahipti. Ancak sorun bu değildi. Sorun yığınların demokrasi okulunda okuyup eğitilmeleriydi. Bu olmadan “devrim ve sosyalizm boş bir söz kalıbına” dönerdi.

“Bütün ‘demokrasi’, kapitalizmde ancak çok ufak ölçüde ve yalnızca görel olarak elde edilebilen ‘haklar’ın ilanını ve gerçekleştirilmesini içerir. Ama bu hakları ilan etmeksizin, bu hakları he-men şimdi gerçekleştirmek için savaşım vermeksizin, yığınları bu savaşım ruhu ile eğitmeksizin, sosyalizm olanaksızdır.” (age, s.245)

Proletarya zaferi ancak bütün demokratik istemleri tam ve eksiksiz formüle ederek, bu uğurda kararlı bir mücadele örgütleyerek kazanabilirdi. Sosyalist program adına demokratik taleplere ya da bu taleplerden biri olarak ulusların kendi kaderini tayin hakkına karşı çıkmak, onun mücadelesini güçlendirmeye zayıflattırdı.

“Proletarya, demokrasi aracılığıyla, yani demokrasiyi tam uygulayarak ve savaşımının her adımını, en kararlı

biçimde formüle edilmiş demokratik isteklerle ilişkilendirerek zafer kazanabilir, böyle yapmaksızın kazanamaz. Sosyalist devrimi ve kapitalizme karşı devrimci savaşımı, demokrasinin sorunlarından yalnızca biriyle, burada ulusal sorunla karşı karşıya koymak saçmadır. Kapitalizme karşı devrimci savaşımı, bütün demokratik isteklerle, yani cumhuriyet, halk ordusu (militia), resmi görevlilerin halk tarafından seçilmesi, kadınlara eşit hak verilmesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, vb. gibi isteklerle ilgili devrimci bir program ve taktiklerle birleştirmelidir.” (age, s.198)

PROLETARYA TAM DEMOKRASİYİ UYGULAMAKSIZIN ZAFERİNİ PEKİŞTİREMEZ

Lenin sosyalizm koşullarında bu talebin zaten gereksiz olduğu konusundaki düşünceleri “siyasal hafiflik” olarak nitelendirdi ve bir devrimin yüzyılların ürünü ulusal ayrımcılığı kendiliğinden kaldıracığı fikriyle alay etti. “Teorik bakımdan saçma, pratik siyasal bakımdan şovenist” olan bu görüş demokrasi mücadelesinin önemini tamamen yadsıyordu. Sosyalizmde demokrasinin gereksiz olması bir yana tam demokrasi sağlanmadan sosyalizmin zaferi düşünülemezdi.

“... utkun sosyalizm, tam demokrasiyi uygulamaksızın, zaferini pekiştiremez, ve insanlığa, devletin çözülüp dağılmasını, kendi kaderini tayin hakkının sosyalizmde gereksiz olduğunu iddia etmek, bu nedenle, sosyalizmde demokrasinin gereksiz olduğunu öne sürmek kadar anlamsız ve deva bulmaz bir şaşkınlıktır.

“Kapitalizmde genel olarak demokrasi ne ölçüde olanaksızsa, kendi kaderini tayin hakkı da o kadar olanaksız, sosyalizmde genel olarak demokrasi ne kadar gereksizse, kendi kaderini tayin hakkı da ancak o kadar gereksizdir.” (age, s. 246)

Üstelik emperyalist ekonomistler tutarsız taktiklerle ve indirgemeci ekonomist yaklaşımlarla esas konunun kendisinden kaçınıp sorunu ortada bırakıyorlardı. Proletaryanın ortak mücadelesi adına ulusların kaderini tayin hakkına karşı çıkıyorlardı ama sorun tam da bu ortak mücadelenin sağlanabilmesi için

ulusal sorunların nasıl bir çözüme bağlanacağı idi. Lenin aynı polemikte Kievski'ye şöyle yazmıştı:

"... Kievski, kendi özel konusuna ilişkin temel soruyu, yani biz sosyal-demokratların ulusal baskıyı nasıl yok edeceğimiz sorusunu atlamaktadır. Dünyanın 'kana boğulduğu' yollu sözlerle (ki bu sözlerin tartışılan konuyla hiçbir ilgisi yok) soruyu başından atmaktadır. Bu durumda geriye tek sav kalıyor: Sosyalist devrim her şeyi çözecektir! Ya da bazen, onun görüşlerini paylaşan kişilerin ortaya attığı sav kalıyor. Kendi kaderini tayin hakkı kapitalizmde olanaksız, sosyalizmde gereksizdir!"

Emperyalist ekonomistler siyasal sorunlar ile ekonomi arasındaki ilişkiyi doğru ele alamıyorlardı. Mevcut sınıf iktidarının devrilmesi, böylece kapitalist ekonominin temelini tasfiyesiyle, onun sonucu olarak ortaya çıkmış sorunların ortadan kalkacağını düşünüyorlardı. Kendilerinin meseleyi nasıl ortaya koyduklarından bağımsız olarak bu temel yanığı onları ulusların kendi kaderini tayin hakkı dahil olmak üzere bütün demokratik taleplerin pratikte reddine götürüyordu.

Görünürde tartışılan ulusal sorun olsa da, aynı mantık kapitalizm şartları altında bütün demokratik sorunlara uygulanabilirdi. Bu durumda proletaryanın siyasal mücadele içinde eğitilmesi gibi temel bir alan yadsınmış oluyordu. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı değişik milliyetlerden proletaryanın ortak mücadelesinin manivelasıydı.

Lenin bu polemiklerde ve konuyu ele aldığı her yazıda ulusların kendi kaderini tayin hakkının temel ilkelerini tekrar tekrar anlatmaya devam etti.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ayrılma hakkı da dahil olmak üzere ezilen ulusun geleceği konusunda tam olarak söz sahibi olmasını içermeliydi. Aynı devlet çatısı altında yaşayan tüm proleterler genel ilke olarak ortak sınıf örgütlerinde örgütlenmeliydi. Gene hangi ulusa mensup olursa olsun tüm proleterlerin görevi özgürlük ve eşitlik temelinde gönüllü bir birlikteliğin yaratılmasıydı. Ancak ayrılma ya da birlikte yaşama konusunda son

söz ezilen ulusa aitti.

Zira ulusların kendi kaderini tayin hakkı, doğal olarak, ayrılma hakkı da dahil olmak üzere ezilen ulusa bütün haklarının tam ve eksiksiz olarak tanınması anlamına geliyordu. Proletaryanın somutta ayrılmayı destekleyip desteklemeyeceği başka bir konu idi. Burada ölçü, kendi sınıf çıkarları ve sosyalizm mücadelesi ile bu talep arasındaki bağın gerekleriydi. Dolayısıyla, ulusların kendi kaderini savunuyor olması, proletaryanın her türlü ulusal hareketi kayıtsız şartsız destekleyeceği anlamına gelmiyordu. Proletarya tam hak eşitliği ilkesinin doğal sonucu olarak hiçbir ulusal kültür ya da dilin diğerleri üzerindeki üstünlüğüne izin veremezdi. Ancak enternasyonalist bir sınıf olan proletaryanın tüm insanlığı en ileri değerler etrafında birleştirmeye çalışması, onun devrimci misyonunun ayrılmaz bir parçası idi. Kapitalizm koşullarında ulusların kendi kaderini tayin hakkı, tıpkı diğer demokratik talepler gibi istisnai ve eksik olarak gerçekleştirilirdi. Çünkü kapitalizm bu sorunları, siyasal sorunlarının ürünü olarak yeniden üretmekteydi.

Tüm bunlardan anlaşılacağı üzere, Marksizm-Leninizm ulusal istemlerin kendi başına amaçlaştırılmasına ve bunun proletaryanın mücadelesinin eksenine haline getirilmesine temelde karşıdır. Zira ulusal ilke ve esasları değil, sınıfsal ilke ve esasları temel alır. Ezilen ulusların haklı mücadelesini meşru bulur ve destekler ama bunların kendi içinde amaçlaştırılmasına, her türden ulusal önyargı ve milliyetçiliğe karşı mücadele eder. Birliğin yolunun temennilerden değil başta ulusal kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere, ezilen ulusun tüm meşru ulusal haklarını kararlılıkla savunmaktan geçtiğine inanır. Bunun gereklerini pratikte yerine getirir.

EKİM DEVRİMİ SONRASI

Bir halklar hapishanesinde iktidara gelen Bolşevikler, diğer konularda olduğu gibi ulusal sorun konusunda da kendi programlarını büyük bir sadakatle uygulamaya koyuldular. Devrimden bir hafta

bile geçmeden yayınlanan "Ulusal Haklar Bildirgesi", hem yeni iktidarın soruna ne kadar önem verdiğini, hem de önden ilan ettiği programa sadakatle bağlı kalacağını gösteriyordu. Bildirge, Sovyet İkinci Kongresi'nin aldığı kararlara dayanarak, tüm ulusal toplulukların eşitliğini ve ortak egemenliğini ilan ediyor, buna rağmen her ulusun ayrılma ve kendi devletini kurma hakkını tanıyordu. Bütün ulusal ayrıcalıklar ve sınırlamalar kaldırılmış, ulusal azınlıkların ve etnografik grupların özgür gelişmesi işçi iktidarının güvencesi altına alınmıştı.

Bu ilkeler üzerinden birleşen uluslar 1918'de Sovyetler Birliği'ni oluşturdular.

İç savaş ve emperyalist kuşatma altındaki devrimin bundan sonraki dönemde çok ciddi sorunlarla yüz yüze kaldığı biliniyor. Buna rağmen ezilen ulusların hakları konusunda büyük bir duyarlılık gösterilmiş, iç savaş ve tek ülkeye sığınmış sosyalist inşa sürecinin zorladığı merkezileşme zaruretine rağmen bu konudaki hassasiyet uzun yıllar boyunca sürdürülmüştür.

Sonuçta, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi ve bunun pratik uygulamaları, onlarca ulusun ve milliyetin on yıllar boyunca birlikte yaşamasında özel bir rol oynamış, Sovyet iktidarı altında yaşayan tüm ulusların enternasyonal değerler temelinde gelişimi büyük ölçüde başarılmıştır.

100 YIL SONRA ULUSAL SORUN

Bugünün dünyasında ulusal sorunların nasıl ele alınması gerektiği parti basınıımızda birçok kez işlenmiştir. Bunun 100. Yılı vesilesiyle Ekim Devrimi ile olan bağı içinde özel olarak işlemek ise, 30. yıl konferansımızın da ilan ettiği gibi, ayrıca yapılacaktır.

Emperyalizmin savaş politikalarının tüm insanlığı yıkıma götürdüğü ve bunun en büyük bedelini ezilen halkların çektiği bir dönemde, Ekim Devrimi'nin mirası ve bugüne bıraktıkları özel bir anlam ifade etmektedir. Fakat bundan da öte ülkemizde bütün ağırlığı ile süren Kürt sorununun varlığı, Kürt ulusal hareketinin emperyalizmle kurduğu bağlar, tasfiyec

savrulmalar içinde debelenen Türkiye devrimci hareketinin bazı kesimlerinin bu konuda yarattığı tahrifat, başta devrim teorisi ve örgüt anlayışı olmak üzere leninist ilkeleri her açıdan terk edenlerin kendi kuyrukçuluklarına Lenin'i alet etme (ya da diğer bir kesimin tersinden kendi şovenizmlerini Lenin ile örtme) çabaları bu sorunu ele almayı ayrıca gerekli kılmaktadır.

Ele aldığı tüm konuları Ekim Devrimi ile olan özel bağı içinde tartışan TKİP 30. Yıl Konferansı, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından ulusal kurtuluş mücadelesinin yaşadığı evrimi incelemenin önemini altını çizmiştir. Konferansın sonuç bildirgesinde bu konuda şunlar söylenmektedir:

"100. Yılı kutladığımız Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, dünya ölçüsünde yarattığı muazzam sarsıntıyla, mazlum halkların ulusal özgürlük mücadeleleri için de yepyeni bir çığır açmıştı. Sömürge ve yarı-sömürge halklarının özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleri Ekim Devrimi'nin açtığı bu çığır içinde kendini bulmuş, emperyalizme, ondan ayrı düşünemeyen sömürgecilik sistemine ve bu sistemin iç sosyal-siyasal dayanaklarına yönelmiş, bu nesnel yönelimleriyle dünya devrimci sürecinin bir bileşeni olmuşlardı. Öte yandan Sovyetler Birliği ve komünistler önderliğindeki dünya devrimci işçi hareketinin varlığı ve büyük desteği bu mücadelelerin tarihsel başarısını abildiğine kolaylaştırmıştı.

"Ekim Devrimi'nin açtığı büyük devrimci çığırın 20. yüzyılın sonuna doğru geçici olmaya mahkum bir büyük kırılmaya uğraması, ulusal sorunların ve hareketlerin çehresini de baştan aşağı değiştirdi. Devrimci ulusal kurtuluşçuluk yerini gerici ya da en iyi durumda reformist burjuva milliyetçiliğine bıraktı. Ulusal sorunlar birçok durumda emperyalizme karşı mücadelenin dayanakları olmaktan çıktılar, tersine bizzat onun elinde halkları bölüp parçalamanın, şu veya bu ülke ya da bölgeye müdahalenin bahaneleri haline geldiler. Emperyalizm bugün, kendi kirli hesap ve çıkarları doğrultusunda istismar ederek, en haklı ulusal davaları bile kirletiyor, en mazlum halkları bile bir bakıma kendi suç ortakları durumuna düşürüyor.

"Bütün bunlar tüm temel konularda olduğu gibi ulusal sorunda da Ekim Devrimi'nin büyük tarihsel mirasının, ortaya koyduğu programın, izlediği pratiklerin ve gerçekleştirdiği çözümlerin paha biçilmez önemini gösteriyor. Partimiz önümüzdeki bir yıl boyunca Ekim Devrimi'nin tüm öteki alanlarda olduğu gibi ulusal sorun alanındaki tarihsel kazanımları ve mirası üzerinde de çok özel bir tarzda duracaktır." (TKİP 30. Yıl Konferansı Bildirgesi)

(TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in Ocak 2018 tarihli 310. sayısından alınmıştır.)

Sömürüye, yoksulluğa, OHAL'e, gericiliğe ve kirli savaş politikalarına karşı...

8 Mart'ta özgürlük ve eşitlik mücadelesini yükseltelim!

Önümüzdeki dönem, OHAL baha-nesiyle işçilere, emekçilere ve kadınlara yönelik saldırılar ile başlatılmış bulunan kirli savaşın daha da boyutlanacağı bir dönem olacak. Kirli savaş politikaları ile şovenist histeri tırmandırılmakta, Kürt halkına yönelik düşmanlık körüklenmektedir. Sömürü, baskı ve zorbalık her geçen gün artmakta, gericiliğin dayatmaları ile şiddet kadınların yaşamını cendereye almaktadır. Bu tabloyu değiştirebilmek için sermaye ve AKP gericiliğinin saldırılarına örgütlü yanıtlar vermek, direnişi ve mücadeleyi büyütmek gerekmektedir.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) bu amaçla, işçi-emekçi kadınların örgütlenmesi ve devrimci sınıf mücadelesindeki yerlerini alması için, çalışma alanlarında yoğunlaşmaktadır. Önümüzdeki bahar sürecinin tarihsel gündemleri mücadelemizi daha da ivmelendirecektir. Kirli savaşın ve OHAL koşullarının ağırlaştığı bu karanlık günlerde, devrimci baharın ilk gündemi olarak 8 Mart eylem ve etkinliklerini örgütlemek ayrı bir önem taşımaktadır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, sadece işçi ve emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin simgesel günü değil, devrimci sınıf mücadelesinin bizlere bıraktığı önemli bir tarihsel mirastır. Bu nedenle 8 Mart'ın, tarihsel anlamına uygun anmanın yanısıra, güncel planda yaşanan saldırılara karşı mücadelenin daha ileriye taşındığı bir süreç olarak örgütlenmesi gerekmektedir.

Günümüz Türkiye'sinde işçi ve emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük talebi her zamankinden daha yakıcı hale gelmiştir. AKP gericiliği eliyle boyutlanan saldırılar kadınları toplumsal yaşamın her alanında etkilemektedir. Çalışma yaşamında

ucuz işgücü olan, esnek ve güvencesiz çalışmaya zorlanan kadınların aynı zamanda dinsel gericiliğin dayatmalarıyla yaşam tarzına, haklarına ve özgürlüklerine saldırılmaktadır. Tüm bunlara kirli savaş çığırkanlığı eklenmekte, Kürt halkı başta olmak üzere kardeş halklara yönelik saldırganlık artmakta, ülke karanlık bir akıbete sürüklenmektedir.

Kadın işçi ve emekçileri derinden etkileyen tüm bu saldırılara karşı mücadele, güçlü bir 8 Mart çalışması ile ivmelenebilir.

GÜÇLÜ BİR 8 MART İÇİN!

8 Mart çalışmaları işçi ve emekçi kadınların karşı karşıya kaldıkları çok yönlü saldırıları, yaşadıkları sorunları görünür kılmalı, bu sorunlara karşı mücadele taleplerini öne çıkarmalıdır. 8 Mart'ın yaratıcılarının savundukları eşit koşullarda insanca, güvenceli çalışma hakkı ve emeğin korunmasına yönelik diğer istemleri, bugün de acil talepler olarak günceldir. Öte yandan bu gerici düzende, toplumsal yaşamdan dışlanan, ayrımcılığa

uğrayan, tacizin, tecavüzün ve şiddetin hedefinde olan kadınların hak ve özgürlük talepleri, direniş çağrılarıyla birlikte etkin bir şekilde işlenmelidir. Tırmandırılan savaş politikalarına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği çerçevesinde örülecek bir çalışma ile 8 Mart gündemi birleştirilmelidir.

İşçi ve emekçi kadınların güncel mücadele taleplerine dair ajitasyon çalışmalarının yanı sıra, bu süreç, kadın sorununun kaynağına ve devrimci çözümüne yönelik sosyalist propagandanın da etkin bir şekilde işlendiği bir süreç olarak örgütlenebilir. 8 Mart'ın içeri boşaltmaya dönük ideolojik saldırılara karşı kadının ezilmişi sorununa dair bilimsel sosyalizmin ışığında teorik bir eğitim-tartışma süreci yürütülmelidir. 100. yılını geride bıraktığımız Ekim Devrimi'nin kadının kurtuluş mücadelesi açısından bıraktığı deneyimler ve ezilen halkların barış içinde yaşama deneyimi, yüzyılın "Yaşamak için sosyalizm!" çağrısı eşliğinde işçi ve emekçi kadınlara taşınmalıdır.

8 Mart hazırlık çalışmalarımız, başta fabrikalar olmak üzere çalışma ve de yaşam alanlarında işçi ve emekçi kadınlarla buluşmayı hedeflemeli, sermayenin saldırılarına, dinsel gericiliğin dayatmalarına ve kirli savaş politikalarına karşı bilinçlendirme çalışmaları yapılmalıdır. Bizleri işçi ve emekçi kadınlarla buluşturacak toplantı, seminer, film gösterimleri, bildiri dağıtımları vb. araçları etkin kullanarak, hem 8 Mart'ın tarihsel planda eşitlik ve özgürlük çağrısını hem de güncel planda yaşanan saldırılara karşı örgütlenme ve mücadele çağrılarımızı ulaştırmalıyız.

Halen mücadelelerini sürdüren direnişçilerle 8 Mart gündemi vesilesiyle dayanışmayı büyütmenin, eylem ve etkinliklerde birlikte olmanın önemi ise açıktır. Yüksel'de her gün süren eylem iradesiyle, İstanbul başta olmak üzere çeşitli yerlerde KHK'lar yoluyla ihraçlara karşı gösterilen direnişlerle, öte yandan sendikalaştıkları için işten çıkarmalara karşı devam eden direnişlerde kadın işçilerle dayanışmanın, 8 Mart çalışması için apayrı bir anlamı olacaktır.

EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK ÇAĞRISINI HER ALANDA YÜKSELTELİM!

8 Mart eşitlik ve özgürlük mücadelesinin yükseltildiği bir gündür. Dünyanın çeşitli yerlerinde emekçi kadınlar mücadeleye talepleriyle sokaklarda, meydanlarda yerlerini alacaktır. En karanlık dönemlerin birinden geçen Türkiye'de de OHAL'in baskı ve yasaklarına rağmen 8 Mart eylem ve etkinliklere konu olacak; sömürüye, yoksulluğa, OHAL'e, kirli savaş politikalarına ve gericiliğe karşı mücadele çağrıları yükseltilecektir.

İnsanca yaşamıyoruz hiçbirimiz!

Her gün yeni bir zamla uyanıyoruz güne. Yapılan zamları artık takip edemiyoruz. Kullanmadığımız köprü'nün ve geçmediğimiz yolun vergisini biz ödüyoruz. Alınlarımızın hakkını almayı bir kenara bırakın, aldığımız ücret eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlarımızı dahi karşılamıyor. Zaten sosyal hayatımız hiç yok. Çocuklarımızın istemlerini yerine getiremiyoruz. Çalışma koşullarımızdan kaynaklı çocuklarımız öksüz ve yetim büyüyor. Ücretsiz kreş hakkımızı gasp ettikleri için çocuklarımız çoğu kez büyükanneleri yanında, gelenekçi yaşam tarzına uyumlu bir şekilde büyüyor. Hatta bazı kadın işçi arkadaşlarımız çocuklarını bırakacak kimsesi olmadığı için çocuklarının hayatı pahasına da olsa eve kilitleyip işe gitmek zorunda kalıyor. Kadın ve

erkek işçiler olarak fabrikalarda gördüğümüz baskı ve sömürü OHAL ve savaş bahanesiyle daha da artmış durumda.

İçinde bulunduğumuz sistem bu kadar pervasızken, attığımız her adımda kısıtlamalarla karşılaşırken insanların bu olumsuz koşullara karşı ses çıkarmamalarını anlayamıyorum. İsterim ki yapılan zamlara karşı ortak ses çıkartalım. Elimizden bir bir alınan haklarımız için ortak ses çıkartalım. Sistem o kadar çürümüş ki, kendisiyle birlikte toplumu da çürütüyor. İnsanlığımızın çürümesine izin vermeyelim. Biz işçi ve emekçiler olarak artık sözün bittiği yerdeyiz.

Grevlerle, boykotlarla, direnişlerle özgürleşmeye.

TUZLA'DAN KADIN EMEKÇİ

Devrime giden yolda yürüyen kadınlar: Vera Figner

Rusya'nın başkaldırıyla dolu serflik tarihinin sonunu, "Aşağıdan kendilerini özgürleştirmelerini beklemektense, onları yukarıdan özgürleştirmek daha iyidir" diyerek, 19 Şubat 1861 tarihli fermanıyla ilan eden Çar, köylülerin ekip biçtikleri arazilerin toprak ağalarının elinde toplanmasını sağlamak için arbulucuları devreye sokar.

1852 doğumlu Vera Figner, vergiden muaf tutulan bu arbuluculardan birinin kızıdır. 11 yaşında başladığı yatılı okul eğitimini tamamladıktan sonra ailesinin yanına döner.

Mensup olduğu soylu sınıfın ayrıcalıklarına karşı büyük çoğunluğu oluşturan köylülüğün yoksulluk yaşadığı gerçekliği, Vera'yı bu adaletsizliğe karşı bir şeyler yapma düşüncesine iter. Toplumsal konulara duyarlı dayısının etkisi, bu düşünceleri yoğunlaştıracaktır. Sonunda Vera kararını verir. Bu adaletsizliğe karşı o sadece yoksulları ve köylüleri tedavi edecek bir doktor olacaktır. Fakat tıp eğitimi, kadınlar için yüksek eğitimin olmadığı Rusya'da mümkün değildir. O dönem kadınların da kabul edildikleri Zürih üniversiteleri Vera'nın hayalini gerçekleştirebileceği bir yerdir. Fakat yurtdışına çıkması babasının iznine bağlıdır. Vera o dönem varlıklı ailelerden gelen kadınların eğitim için sıkça yaptıkları formalite evliliğe başvurur. 19 yaşında evi terkeden Vera, geleneksel yargılara başkaldıran ve kadınların yüksek eğitim hakkı için mücadele eden dönemin kadın öncülerinden biridir.

Siyasi hakların olduğu Zürih'te ülke- rinde devrimci kalkışmalara katılmış devrimciler yoğunluktadır. Kadın ve erkeklerden oluşan pek çok eğitim topluluğu bulunmaktadır. Vera, kadınlardan oluşan bir eğitim grubunda yeralan Sofia Bardina ile üniversitede tanışır ve "mantıklı konuşma dersi"ne katılım teklifini kabul eder.

Bu grubun amacı, erkeklerle yapılan toplantılarda genellikle sessiz kalmala-

rı nedeniyle, kadınların düşüncelerini mantıklı olarak geliştirmesini ve topluluk önünde konuşmaktan korkmamasını sağlamaktır. Toplantıya erkeklerin katılmaması gruptaki kimi kadınlar tarafından tartışma konusu olur. Erkeklerle rekabet korkusu duymadan onlarla birlikte bir eğitim grubu kurmanın daha uygun olacağı düşüncesi tartışılır. Kadınların yaşadığı sorunlar için yan yana gelinen bu feminist gruplar, dönemin olaylarından ve tartışmalarından etkilenmekte, saflarında farklı görüş ve eğilimler belirlemektedir. O dönem varlıklı ailelerden kadınlar arasında yaygın olan intihar gibi meseleleri köylü ayaklanmaları, diğer toplumsal sorunlar takip eder. Gruba erkeklerin alınmamasına karşı muhalefet giderek güçlenir.

Toplantılar, Zürih'teki genç Rus kadınların bir araya gelmelerini, aynı görüştekilerin daha sıkı bir birlik içerisinde girmelerini sağlar. Eğitim grubundan biri, ağırlıklı olarak tıp fakültesinde okuyan 16-19 yaşlarındaki 13 kadından oluşan radikal eğitim grubu Fritsche'dir. Bu grup Vera'nın siyasal gelişiminde önemli bir

rol oynar, sosyalist devrimci olma yolunda ilerler.

Dünyanın varlıklılar ve yoksullar olarak ikiye ayrıldığını gören Vera, vergiden muaf tutulan, kendileri için çalışanlar sayesinde yaşamın tadını çıkaran ve büyük çoğunluğun sefaletinden sorumlu olan soylu sınıfın mensubudur. Bu adaletsizlik karşısında köylülere yardım etme "hayırsever" düşüncesi, gerçekliğin duvarlarına çarparak un-ufak olur. Bir toplumsal devrimin ancak kurtuluşu sağlayabileceği fikri olgunlaşmaya başlar.

Toplumsal devrim fikrini benimseme ve kendi gerçekliğiyle yüzleşme yaşadığı zorlanma pek çok manevi kriz yaşamasına neden olur. Büyük çoğunluğun sefaletinden bir avuç sömürücünün sorumlu olduğunu anlatan Flerovski'nin "Rusya'da işçi sınıfının durumu", Engels'in "İngiltere'de emekçi sınıfların durumu" adlı kitaplarındaki gerçekler, Uluslararası İşçi Birliği'nin kurulması ve Zürih'teki Enternasyonal üyeleriyle tanışma, Marx Partisi'nin devrimci pratikle sınırdığı değerlendirmeler, Vera'nın kişisel krizlerinin aşılmasını sağlayarak, dev-

rimci şekillenmesini hızlandırır. O artık, açlık, yoksulluk, hırsızlık, insanın insana uyguladığı şiddet vb.'nin gerçek nedeni olan özel mülkiyete karşı savaşılması gerektiğini savunmaktadır.

Dönemin Narodnik hareketinin öncülerinden olan Vera, toplumsal devrimin, halk ayaklanması ve bunun tetikleyeceği ordu içinde çözümlenmeye olacağı inancındadır. Bu ayaklanmayla özel mülkiyet ve miras kaldırılacak, toprak ve fabrikalar kamu mülkiyetine geçecektir. Herkes fiziksel emek gerektiren işlerde çalışacak, kısa süreli çalışmayla boş zamanlar olacak, insanlar entelektüel uğraşlar edinebilecektir. İnsanların gereksinimleri bir bütün olarak toplumun denetiminde olacak, çocuklar aileleri tarafından değil toplum tarafından yetiştirilecektir. Kimsenin mirasa gereksinimi kalmayacak, hasta-yaşlı ve sakatlara toplum bakacaktır...

Vera Figner işte böyle bir devrimi sağlayacak halk ayaklanmasının önünde engel olan Çarlık otokrasisinin başı Çar'a karşı suikastlar düzenler. Aktif lideri olarak Halkın İradesi örgütünün mücadele yöntemlerini her yerde savunur.

Narodnik hareketin kararlı savaşçılarından olan Vera, 1883 yılında Çarlık tarafından tutuklanır ve ölüm cezasına çarptırılır. Cezası daha sonra ömür boyu hapse çevrilir. Vera'nın özlemine duyduğu toplumsal devrim, kendisi gibi nice devrimcinin fedakarlık, cüret ve kararlılığını örnek alan Bolşevikler tarafından mümkün kılınır. Vera Figner devrimin bir tanığı olarak 1943'te Sovyetler Birliği'nde ölür.

Çocuklar İBD'de atölyede buluştu

İşçilerin Birliği Derneği'nde 27 Ocak'ta atölyede bir araya gelen çocuklar öğretmen eşliğinde çeşitli deneyler yaptı.

Saat 13.00'te dernekte toplanan çocuklar bir ilkökul öğretmeni eşliğinde deneyler yaptılar. Atölye boyunca beş deney yapan çocuklar statik elektrik, suyun kaldırma kuvveti, yüzey gerilimi ve bir kimyasal tepkimeye dair bilgiler edindiler. "Köpüren canavar", "oynayan yılan", "yüzen çiçekler", "su gücü", "gerilimi kırmak" adlı deneyleri yaparak eğlendiler.

Verilen yemek arasının ardından ise iki çocuğun sunduğu müzik dinletisi ile etkinlik devam etti. Müzik dinletisinden önce ise yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne vurgu yapan kısa bir konuşma yapıldı. Dernek faaliyetlerinin duyurusunun yapıldığı konuşmada 8 Mart programı da paylaşıldı. 8 Mart'ta alanlarda olma ve mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Beğeniyle dinlenen müzik dinletisinin ardından ise çocuklar için hazırlanan hediyeler dağıtıldı.

Kibritçi kızlardan radyum kızlarına süren mücadele

Kapitalizm, geçmişten günümüze gelişen bilim ve teknolojiyle birlikte üretimi arttırmanın ve daha çok kazanmanın kolaylıklarına kavuşurken, üretim süreçlerinde yaşanan gelişmelerin işçi sağlığına olan etkilerini ise hep göz ardı etmiştir. Kapitalistler için bir "teferruat" olan "iş kazalarının"/cinayetlerinin yanında meslek hastalıklarının adı bile edilmez. Ancak işçi ölümleri sonucunda bu konular gündeme gelebilmiş, uzun süren mücadeleler verilerek yasal düzenlemeler yapılabilmektedir. Bu açıdan beyaz fosforla zehirlenen "kibritçi kızlar" ile radyum zehirlenmesine maruz kalan "radyum kızları"nın yaşadıkları mağduriyet ve verdikleri mücadele kadın işçilerin mücadelesi açısından oldukça önemli deneyimlerdir.

"KİBRİTÇİ KIZLAR GREVİ"

1889'da Londra'da May ve Briant fabrikalarında kibrit üretiminde çalışan kadın ve çocuk işçiler, beyaz fosforla çalışmanın sonucu olarak ciddi sağlık sorunlarına maruz kalmaktaydı. Kibritin kolay yanmasını sağladığı ve kokmadığı için tercih edilen beyaz fosfor kemiklerde büyük tahribata ve ölümlere neden olmaktaydı. Kibritçi kızlar daha çok çene kemiği hastalıklarına maruz kalmakta, kemik çürümesinden dolayı yemek yiyemez hale gelmekteydi. Düşük ücretlere, 14 saatlik çalışma saatlerine katlanan kadın işçiler her geçen gün sağlıklarından oluyordu. Kibritçi kızları sendikalı olmaya ve greve götüren de bu zor çalışma koşullarıydı.

Grevleri büyük destek gören kadın işçilerin bu direnişi, tarihe "Kibritçi kızlar grevi" olarak geçti. Grev sayesinde kadın işçilerin talepleri kabul edilmiştir. Bu grev ve sonrasında süren mücadele sayesinde 1908'de "beyaz fosfor" maddesi yasaklanmıştır.

"RADYUM KIZLARI"

ABD Radyum Şirketi (U.S Radium Corp.), radyum bazlı boya içeren saatler ürettiyordu. Bu boyalar içerdiği radyum

sayesinde fosforlu yeşil renkte gece parlıyordu. Özellikle 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda gece saatlerin kolay görünebildiği için tercih ediliyor, bu nedenle ABD ordusuna satılarak, şirkete devasa para kazandırılıyordu. Saatlerin kadranslarını boyama işini yapan ise genç kadın işçilerdi. 40 saatlik haftalık çalışma karşılığı olarak 18 dolar ve her bir boyadığı saat kadranı başına da ilaveten 8 sent kazanıyorlardı. Saatlerin küçük parçalarını boyayabilmek için kullandıkları fırçayı inceltmek üzere ağızlarında ıslatarak kullanan kadın işçiler gün boyu yoğun bir şekilde radyumlu boyayı emiyorlardı. Radyum tatsız ve kokusuz olduğu için farkında olmadan bu boya ile kendilerini zehirliyorlardı.

1917-1926 yılları arasında yaklaşık 4000 kadar kadının ABD Radyum Şirketi'nde çalıştığı belirtilmektedir. 1927 yılında 50'den fazla kadın işçi bu nedenle ölmüştür. Radyum kemiklerde büyük tahribatlar ve ağrılar yaratıyor, kadın işçilerin çeneleri çürüyor, dişleri dökülüyordu.

Kadın işçileri muayene eden Columbia Üniversitesi'nden Frederick Flynn ve arkadaşları "sorun yok" raporları ile konuyu kapatıyordu. Zira bu ekip ABD

Radyum Şirketi için çalışmaktaydı. Şirketin nüfuzu büyük olduğu için kadın işçiler dava açacak avukat dahi bulamıyordu. Fabrika sahipleri ise kadın işçilerin şikâyetlerini geçiştirmek için kirli bir propaganda yaparak kadınların frengi olduklarını ileri sürüyor, kara çalmaya, şikâyetlerin gündeme gelmesini engellemeye çalışıyordu.

Ancak ölümler ve radyumun neden olduğu kemik hastalıkları devam ediyordu. Kadın işçilere ABD'de işçi sağlığı ve iş güvenliği koşulları üzerine çalışma yapan Ulusal Tüketiciler Birliği destek oldu. Radyum kızlarına hukuki destek yanında radyumun neden olduğu meslek hastalıkları konusunda araştırmalar yaparak çeşitli bulguları yayınladılar.

1929 yılında hastalıkları ilerlemiş olan 5 genç kadın işçi dava açtı. Grace Fryer, Quinta McDonald, Albina Larice, Edna Husman ve Katherine Schaub adlı kadın işçiler, davanın basına yansımalarıyla "Radyum Kızları" olarak anılmaya başlandı. Daha sonra başka işçiler de bu hukuk mücadelesine katıldılar.

Ancak dava süreçleri sermaye devleti gerçeğine uygun şekilde ilerliyor, fabrikanın nüfuzu burada da kendini gösteriyor, dava uzuyordu. Dava uzadıkça kadın

işçilerin ömürleri kısalıyordu. 3 yıl süren dava sürecinde, davalı 13 kadın işçi radyum zehirlenmesine bağlı çeşitli nedenlerle hayatını kaybetti. Geride kalan kadın işçiler davanın sonunu göremeyeceklerini düşünerek 250 bin dolar olan tazminat istemlerinden vazgeçerek 10 bin dolar tazminat, ölene kadar 600 dolarlık aylık bağlanması ve tüm tıbbi bakım ücretlerini şirketin üstlenmesi karşılığında anlaşma yoluna gittiler. "Radyum kızları"nın geri kalanı da davanın bu şekilde bitmesinden birkaç yıl sonra yaşamlarını yitirdiler.

Dava sonucunda radyum içerikli boya kullanımına dair işçi sağlığı önlemleri getirilse de 1960 yılına kadar saatlerde kullanılmaya devam etmiştir. Ancak radyum kızlarının sayesinde işçi sağlığı önlemlerine dair önemli bir farkındalık sağlanmış, ilerleyen zaman içinde işçi sağlığı mevzuatında değişikliklere gidilmiştir.

Emperyalist savaş koşullarında işçi hareketinin zayıflaması ve mücadelenin ivmesinin düşmesi, işçi sağlığını tehdit eden böylesi uygulamalara karşı verilen tepkiyi de sınırlamıştır. Kibritçi kızlar, grev silahını kullanarak ve gelen desteklerle taleplerini kabul ettirirken, radyum kızlarının hukuki mücadeleyi başlatması dahi uzun çabalarla mümkün olmuştur.

Kibritçi kızlardan radyum kızlarına süren mücadele göstermiştir ki, sınıf mücadelesini büyütme vahşi kapitalizmi engelleyen tek gerçek seçenektir.

Kaynak: guvenlicalisma.org (Radyum kızları – Işıl Arıcan, Fosforlu saatler, yitip giden yaşamlar, şirket suçları ve... Radyum Kızları - Emre Güranlı makaleleri)

İEKK'dan istismara karşı bildiri dağıtımı

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), yakın zamanda Kanuni Sultan Süleyman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 115 hamile çocuğun istismar edilmesi ve devlet yetkilileri tarafından olayın örtbas edilip, istismarın olağanlaştırılmasını gerçekleştirdiği bildiri dağıtımını teşhir etti.

Mahalle pazarında yapılan dağıtımda yüz yüze gelinen işçi, emekçilere devletin istismara arka çıktığı, onayladığı anlatılarak çocukların geleceği için birlikte ses çıkarmak gerekliliği

vurgulandı.

"İstismara ve şiddete sessiz kalma!" başlıklı bildirin dağıtım sırasında ise polis ekipleri gelerek ortamı terörize etmeye ve faaliyeti engellemeye çalıştı. OHAL döneminde olduğunu, bildirilerin dağıtımının yasak olduğunu söyleyen polisler GBT uygulaması yaptıktan sonra gittiler. Bir süre polis eşliğinde yapılan dağıtımda emekçi kadınlar bildiriler alarak, polise karşı bunların yasak olmadığını söyleyerek dağıtıma destek oldular.

Mesleki Eğitim Kurultayı tebliğlerinden...

Meslek liseleri ve temel eğitim sorunu

Mesleki eğitim alanında sadece genel eğitim değil, mesleki eğitim de güdük ve niteliksizdir. Sermayenin yatırımlarına rağmen atölyelerin niteliksizliği ortadadır. "Fabrika gibi okul" benzetmesi ise okullardaki sömürüyü anlatmaktadır.

Meslek liselerindeki eğitim, genel liseler ile kıyaslanamayacak denli niteliksiz ve güdüktür. Genel liselerdeki eğitimin de çok nitelikli olmadığı düşünülürken, meslek liselerindeki temel eğitim sorununun ne kadar vahim olduğu ortaya çıkar. Meslek liseliler için temel eğitim bir göz boyamadan ibarettir. Toplam eğitim sürecinin çoğunu staj yerlerinde geçirirler. Okulda buldukları sınırlı saatlerde de üstünkörü bir eğitim alır ya da kimi zaman hiç almazlar. Kendileri için aslolanın mesleki eğitim olduğunu bilirler.

Meslek lisesinin ardından Meslek Yüksek Okulları ve üniversiteye devam etme konusunda son yıllarda pek çok değişiklik yaşandı. Ek puanlar, sınavsız geçişler vb. sürekli değişti, üniversite kapıları önemli ölçüde kapatıldı. Normal üniversiteye gitmek isteyen meslek liselilerin kazanma şansı son derece zayıftır.

Çünkü bir genel liseye kıyasla çok daha az ders görürler. Dolayısıyla, meslek liselilerin geleceği patronların ve sermaye devletinin iki dudağı arasına bırakılmıştır.

Burjuvazinin meslek liselerini önemsemesinin en temel sebebi kalifiye işgücü ihtiyacıdır. Bilişim, elektrik-elektronik, otomasyon, makine vb. alanlarda eğitimli işgücüne özellikle ihtiyaç duyulmaktadır.

Bu nedenle birçok tekel kendi alanında meslek liselerine yatırım yaparak, buradan eleman devşirmektedir. Kimi MYO'ya göndereceği, kimi üniversiteye göndereceği ya da doğrudan fabrikalara göndereceği önceden belirlenir.

Meslek liseleri öğrenci aileleri için hep son umut olarak görülmektedir. Akademik başarısızlığı kesinleşen öğrenciler bu okullara gönderilmektedir. Gele-

cek kaygısı düz lise yerine meslek liselerinin tercih edilmesine yol açmaktadır.

Son yıllarda kurulan "Teknik Lise", "Anadolu Meslek Lisesi", "Tematik liseler" gibi liseler ise, elit bir kesime hitap etmektedir

Mesleki eğitim alanında sadece genel eğitim değil, mesleki eğitim de güdük ve niteliksizdir. Sermayenin yatırımlarına rağmen atölyelerin niteliksizliği ortadadır. "Fabrika gibi okul" benzetmesi ise okullardaki sömürüyü anlatmaktadır. Alanlardaki bilgi ve becerinin patronlar tarafından denetlenmesi ayrı bir sorun alanıdır. Araç-gereçleri öğrencilerin karşılamak zorunda kalması da sorunun bir başka boyutudur.

Görüldüğü gibi eğitim, meslek liselilerin sorun alanlarının en önemlilerinden biri durumundadır.

Mesleki Eğitim Kurultayı tebliğlerinden...

Mesleki eğitim ve fabrikada örgütlenme

Meslek Liseliler Birliği olarak, staj sürecinde yaşanan sorunlar ile fabrikalarda örgütlenmeyi nasıl ele almamız gerektiği üzerinde duracağız.

Mesleki eğitimin önemli bir aşaması olan stajla birlikte üretim süreciyle bütünlüklü bir bağ kurulmaktadır. Stajyer öğrenci fabrikaya adımını attığı andan itibaren normal bir işçi gibi çalıştırıldığı halde her türlü sosyal haktan yoksun bırakılmaktadır. Asgari ücretin üçte biri oranında bir ücretle sermayenin ihtiyaçları karşılanmaktadır. Dahası, patronların hazırladığı staj raporu notlarımız etkilendiği için ve idarenin sınıfta bırakma tehdidi yüzünden alamadığımız ücretler sermayenin cebine inmektedir.

Staj sürecinde kendi bölümümüz dışında bir dizi farklı işte çalıştırılıyoruz. Kötü muameleye maruz kalıyoruz. Sendikaya üye olamıyoruz. Sigorta hakkımız olsa da, tam bir keyfiyet yaşıyoruz. Fabrika greve gittiğinde, üretim biz stajyer öğrencilerin sırtından sürdürülüyor. Kısacası, daha lise sıralarında kapitalist baskı ve sömürüye maruz bırakılıyor.

Tüm bunlar, meslek liselilerin kapitalist üretim süreci içerisinde işçi sınıfının organik bir parçası haline geldiğini gösteriyor. Dolayısıyla bu alandaki örgütlenme işçi örgütlenmelerinden bağımsız ele alınamaz.

Okullar ve fabrikaların yanı sıra yaşam alanları üzerinden de stajyer işçilere ulaşma imkanları doğabiliyor. Her türlü seslenme aracını kullanarak bu imkanları da değerlendirebilmeliyiz.

Mesleki eğitim üzerinden uygulanan politikalar, geleceğin uysal işçilerini şekillendirerek sınıf bilincinin oluşmasını engellemeyi amaçlamaktadır. Meslek Liseliler Birliği, fabrikalardaki meslek liseli stajyerlerin sınıf bilincini geliştirme hedefiyle hareket edecek, ajitasyon-propaganda faaliyetini örgütsel zeminler oluşturma hedefiyle yürütecektir.

DLB'den Küçükçekmece'de Devrim Okulları

Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) sömestr tatilinde düzenlediği Devrim Okulları 30-31 Ocak tarihlerinde Küçükçekmece'de gerçekleştirildi.

Devrim Okulları'nın ilk gününde (30 Ocak) içinden geçtiğimiz dönem üzerine konuşuldu. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra artan gerici ve baskıcı uygulamalar hakkında tartışmalar yapıldı. Ardından DLB ve liseliler için önemi üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Bu dönemde devrimin neden gerekli olduğu ve devrimci kimliğin nasıl olması gerektiği üze-

rine sohbetler edildi. DLB'nin yeni dönem hedeflerinin belirlendiği bölümde, eğitim çalışmalarının yapılması, kolektif kitap okuma, film izleme gibi faaliyetler yürütmek ve yerel yayınların düzenli olarak çıkartılması kararları alındı.

Devrim Okulları'nın 2. gününde (31 Ocak) film izlemek için liselilerle bir araya gelindi.

John Reed'in tarih belgeleriyle anlatıldığı 'Dünyayı Sarsan On Gün' adlı, 1917 Ekim Devrimi'ni olanca canlılığıyla anlatan film izlendi.

Mesleki Eğitim Kurultayı tebliğlerinden...

Almanya özgülünde Avrupa'da mesleki eğitim

Sevgili yoldaşlar, bugün aynı zamanda Berlin'de 3 büyük devrimci önderin ölüm yıldönümleriyle ilgili geleneksel yürüyüş düzenlenmektedir. Almanya DGB, her sene olduğu gibi bu sene de devrimci inanç ve kararlılıkla eylemde yer alıyor. Sizleri, şu an LLL yürüyüşünde devrim ve sosyalizme bağlılıkla yürüyen Almanya DGB'li yoldaşlar adına devrimci mücadelenin coşkusuyla selamlıyoruz. Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle, sınıfın tarihsel misyonu ve devrimci partinin belirleyici rolüne dair bilinçlerimizin tazelenmiş bir dönemde, "Devrimci bir sınıf hareketi için mesleki eğitim kurultayı" gerçekleştirmek büyük bir anlam taşıyor. Avrupa'dan devrimci gençler olarak buraya olmaktan dolayı sevinçliyiz.

*** Kurultaya, Almanya örneği üzerinden "Avrupa'da mesleki eğitim" in tablosunu sunmak istiyoruz.

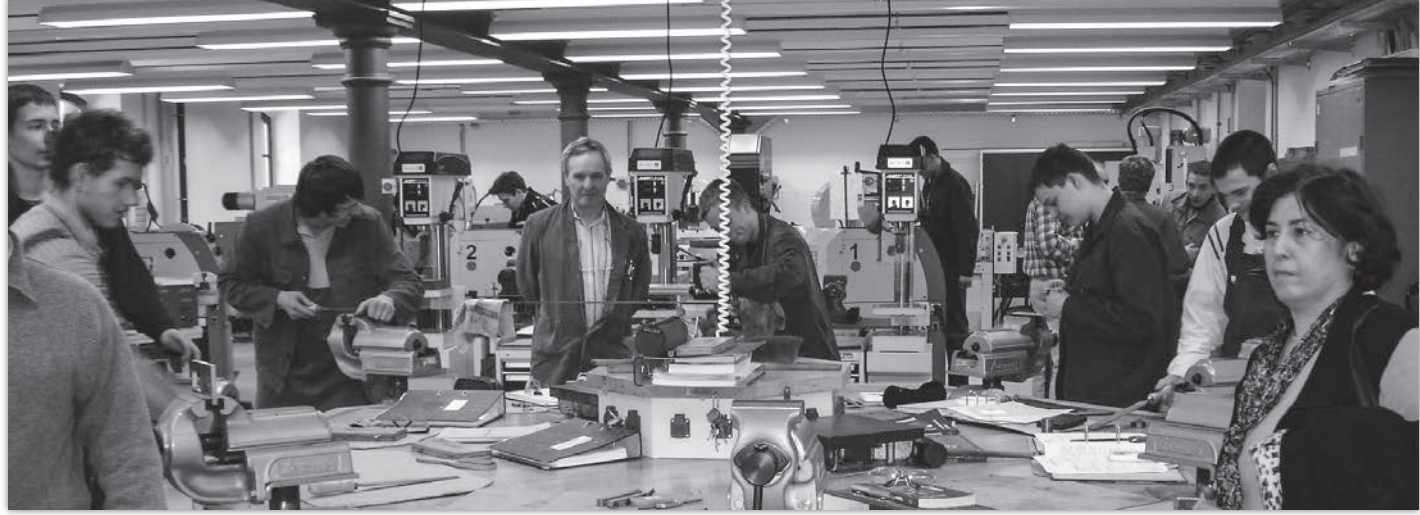
GENEL OLARAK EĞİTİM SİSTEMİ

Almanya'da dört senelik ilköğretimden sonra ortaokul eğitimi başlanmaktadır. Üç tür ortaokul vardır. Öğrencilerin hangi ortaokula başlayacakları, ilköğretilerdeki durumları dikkate alınarak, ilköğretim yönetimi tarafından belirlenir. Yönetimin diplomadaki tavsiyesine göre öğrenciler, Gymnasium, Realschule, Hauptschule okullarından birine kaydedilirler. Bu aşamadan itibaren gelecek ayırımı başlar.

Gymnasiumlara not ortalaması yüksek öğrenciler alınır. Bu öğrenciler ortaokul 1. sınıftan 6. sınıfa kadar diğer iki okul türüne göre çok daha iyi bir genel eğitim alırlar. Gymnasiumdaki ortaokul öğrenimini başarı ile tamamlayan öğrenciler gene Gymnasium olarak adlandırılan liseye devam ederler. Burada üniversiteye hazırlık başlar. Bu okula öğrencilerin sadece yüzde 25-30 kadarı gitme hakkı kazanır. Esasında çoğu zaman bu okula zengin ailelerin çocukları yönlendirilir. Görünürde ilköğretim puanının bir etkisi olsa da gerçekte ilköğretim yönetiminin çocuğa verdiği tavsiye tümüyle keyfi gerçekleşir. Böylece yoksul ve yabancı ailelerin çocukları Gymnasiuma nadiren girebilirler.

En düşük puanı olan ortaokul Hauptschuledir. Realschule, Gymnasium ile Hauptschule arasında kalır. Söz konusu iki ortaokula, özellikle de Hauptschulelere çoğunlukla yoksul ailelerin çocukları, yabancı ve göçmen işçi çocukları yönlendirilir.

Hem Hauptschule, hem de Realschu-

leler sadece ortaokul öğrenimi vermektedirler. Demek oluyor ki Haupt ve Realschuleye giden öğrencilerin üniversiteye gidebilmek için çok yüksek puanlar almaları ve Gymnasiumun lisesine başvurmaları gerekir. Hauptschulede verilen genel eğitim çok zayıf olduğu için bu öğrenciler genelde Gymnasiuma geçemezler. Kısacası Hauptschuleden üniversiteye geçiş şansı sözde var gibi görünse de gerçekte hemen hemen yoktur. Realschuleden kabul edilen öğrencilerin sayısı da çok düşüktür, çünkü Gymnasiumda çoğu zaman yer yoktur.

Gymnasiuma geçemeyen Haupt ve Realschule öğrencilerinin %80'i mezun olduktan sonra işçi olarak hayatlarına devam ederler. Denebilir ki bu iki okuldan mezun olanları gelecekte ya kalifiye işçilik ya da meslek yüksek okulunda okuma seçenekleri beklemektedir.

Yaklaşık 6 yıl süren ortaöğretimde, temel/genel eğitimi bir yana koyarsak iş öğretim dersleri çok erken bir zamanda başlar. Hauptschule dediğimiz "temel" ortaokulda öğrenciler daha fazla staj yapmak zorundadırlar ve daha çok iş öğretim dersleri görürler. Buradaki amaç, öbür iki ortaokul türüne göre Hauptschule öğrencilerini çok daha fazla iş hayatına katılmaya zorlamaktır.

Hauptschule ve kısmen de Realschulede öğrenciler okulun bitişi esnasında 1 yıllık bir "Mesleğe Başvuru" dersi görürler. Öğrenciler bu derste bir firmaya nasıl başvurulur, özgeçmiş nasıl yazılır vb. gibi konularda eğitim alırlar, yanı sıra iş fuarlarını ve firmaları ziyaret ederler. Bütün bu özellikleriyle Hauptschuleler Türkiye'deki meslek liselerinin karşılığıdır.

MESLEK LİSESİ/MESLEKİ EĞİTİM

Zorunlu olan ortaokuldan sonra artık

genç ya kendine iş bulup meslek eğitimi almadan düşük bir ücretle çalışacak ya da mesleki eğitime başvurup bir mesleğe başlayacaktır. Meslek başvurusu çeşitli bürokratik prosedürlerden oluşur. Öncelikle çok fazla sayıda firmaya başvuru yapılması gerekmektedir. Sonra işe alınma testlerinden geçme ve iş görüşmesinde kendini en iyi şekilde sunmayla devam eder bu işlemler. Ardından üç buçuk sene sürecek mesleki eğitim süreci başlar. Bu üç buçuk sene içerisinde haftada en az bir kere meslek okulunda temel eğitim ve fabrikada öğretilmeyen konular öğretilmektedir. İkili sistem olarak adlandırılan bu eğitimde öğrencilerin zamanlarının yüzde 80'i işyerinde ve yüzde 20'si meslek okulunda geçmektedir. Çırac olarak adlandırılan bu öğrencilerin sayısı 1,3 milyon civarındadır. Üç buçuk sene sonra meslek öğrencisinin ağır bir kalifiye sınavından geçmesi gerekmektedir. Bu sınavlar çeşitli sektörlerdeki meslek odaları tarafından yapılmaktadır. Bu sınavı geçemeyen meslek öğrencisine ya bir sene tekrar hakkı tanınır ya da firma tarafından işten çıkarılır. Ayrıca bu üç buçuk sene içerisinde firmanın prensiplerine göre öğrencilerden meslek okulunda başarılı karne almaları beklenir.

Ortaokuldan sonra bir firmada meslek eğitimi olanağı bulamayan gençler ise meslek lisesinde iki sene eğitim görürler. Bu iki sene içerisinde tercih ettikleri meslek dalı üzerine eğitim alırlar ve en az bir sene bedavaya staj yapmaları gerekir.

Avrupa'nın en ileri örneği olarak lanse edilen Alman eğitim sistemi, tüm bu özellikleriyle, içinde birçok sorun barındırmaktadır. Bu sorunların başlıcalarını şöyle özetleyebiliriz:

1) Eğitimde fırsat eşitsizliği daha ilko-

kulda başlamaktır. Bu aslında sınıf ayrımına dayalı olan bir eşitsizliktir. İşçi ve emekçi çocukları ile yabancı kökenli çocuklar daha en baştan niteliksiz ilköğretilere gitmek zorundadırlar. Şanslı olup da daha iyi okullara gidebilenler ise düzenin zihniyeti ile yoğrulmuş öğretmenler tarafından Hauptschulelere yönlendirilecek öğrenciler olarak görülmektedirler. Bunlar verilerle de desteklenen olgulardır. Örneğin Hauptschulelerdeki öğrencilerin yüzde elliden fazlası göçmen işçi çocuklarından oluşur. Keza Gymnasiumlardaki göçmen işçi çocuklarının oranı yüzde %10'un altında kalmaktadır. İşçi-emekçi ve göçmen çocuklarının sınıfta kalma ihtimali 3 kat daha fazladır.

2) Sosyal yardım almak zorunda olan ailelerin çocukları iş kurumu tarafından çalışmaya zorlanmakta, üniversiteye gitmelerinin önü kesilmeye çalışılmaktadır. İş kurumlarındaki görevliler, sosyal yardım ödeneğini adeta şantaj aracı olarak kullanmakta, Gymnasiumları başarıyla bitiren ve üniversiteye devam edecek gençlere dahi iş bulmayı ve çalışmayı dayatmaktadır.

3) Hauptschulelerde ve sonrasında devam edilen iki yıllık meslek liselelerinde gerçek bir eğitimden söz etmek mümkün değildir. Bu okullarda gençliği yozlaştıran, bilincini tümünden körelten, serseriliğe iten, sorunlu hale getiren sözde bir eğitim anlayışı geçerlidir. Bu okullardaki gençler, düzenin ayrımcı eğitim politikaları doğrultusunda sürekli bir aşağılanma ve horlanma duygusuyla yetişmektedirler. Amaç, geleceğin fabrika işçisini düzenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmektir. Özgüveni sürekli yıkmaya uğramış, dışlanmışlık duygusunu içselleştirmiş genç işçiye aslında patronu, müdürü, amiri karşısında kolayca boyun eğen, onları üstün gören bir kişilik aşılana-

maktadır.

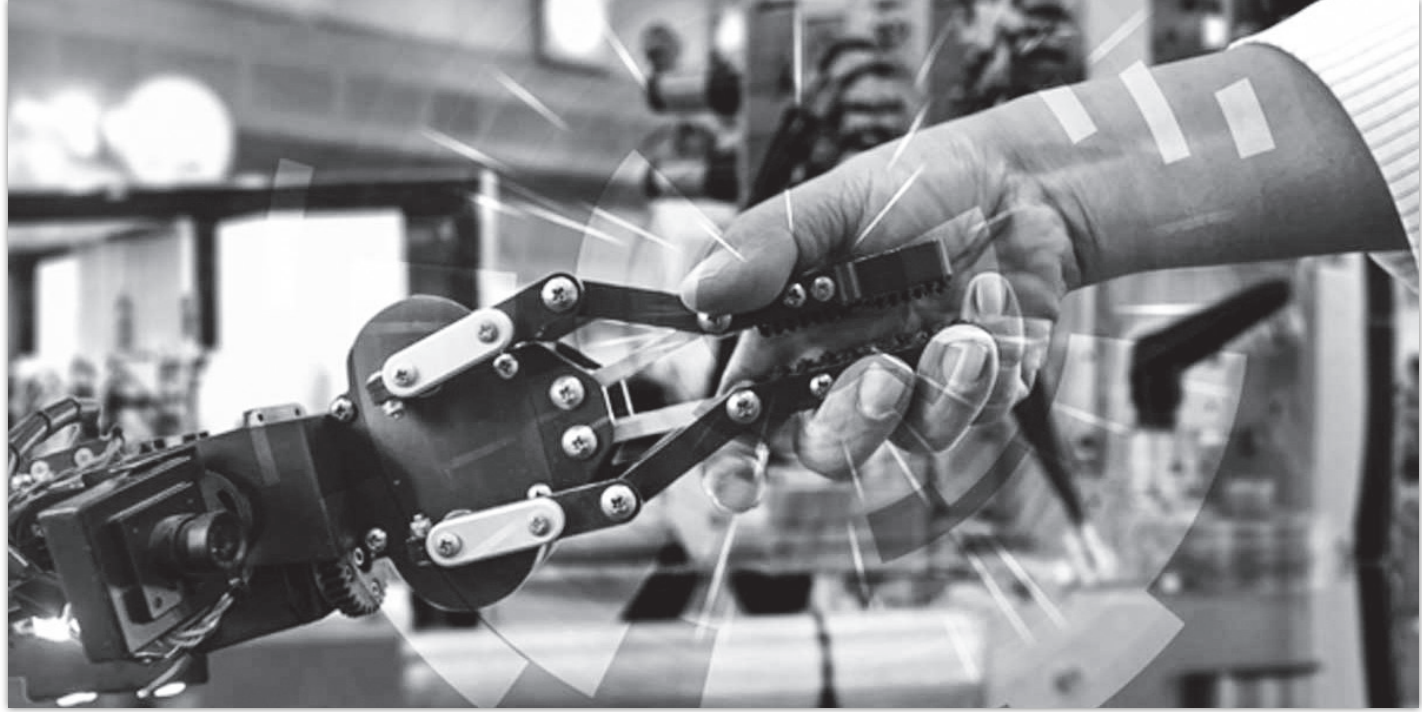
4) Büyük bölümü hauptschulelere yönlendirilen göçmen işçi-emekçi çocukları, ayrıca çocukluk yıllarından itibaren eğitim hayatları süresince ırkçılık ve yabancı düşmanlığına maruz kalmaktadırlar. Bu ister istemez karşıt bir tepki yaratmakta, geleceğin işçisinde sınıf eksenli ayrım yerine, kimlik temelinde bir saflaşma zihniyetine yol açmaktadır.

5) Bir fabrikada meslek yapan genç işçiler genelde yoğun baskıya maruz kalırlar. Patron baskısına sinavı geçememek, işten atılma korkusu ve maddi sıkıntılar eklenir. Mesleki eğitim alan bir genç, dalına göre değişmekle birlikte, ortalama ayda 500 avro maaş alır. Bu parayla Almanya'da yalnız yaşamak imkansızdır. Zira şehrine göre değişse de ev kiralari en düşük 400 avrodan başlamaktadır.

Mesleki eğitimde bütün aşamaları tamamlayan genç işçiyi sonunda bekleyen akıbet ise dünyanın nispeten az gelişmiş ülkelerindekinden pek farklı değildir. En büyük sorun iş bulamamak ve işsizliktir. Bunun ardından gelen ikinci seçenek, geçici sözleşmeli bir iş bulabilmektir. Giderek yaygınlaşan taşeron ve kiralık işçilik sisteminin kölesi olmak, genç işçiyi bekleyen diğer bir seçenektir. Mesleki eğitimi bitirmiş genç işçiler çoğu zaman iş bulamazlar. Mesleki eğitimi görüp de aynı işyerinde işçi olarak çalışan gençler şanslı sayılmaktadır. Zira yapılan istatistiklere göre, mesleki eğitimi bitirenlerin yalnızca yüzde %50'si aynı işletmeye işçi olarak alınmaktadır. İşçi olarak devam et-seler bile, iş sözleşmelerinin geçici süreli olması genç işçilere hiçbir zaman rahat vermez. Almanya'da ortalama bir genç işçi her iki senede bir işyerini değiştirmek zorunda kalır. İş bulamayan gençler ise taşeron firmalarına başvururlar. Taşeron işçilikte otuz yaş altında olan işçilerin oranı yüzde 40'tır.

Bu tablo, kapitalizmin en gelişmiş merkezlerinden biri olan Almanya'da, mesleki eğitim alanındaki gençlere dayatılan geleceksizliğin kısa bir özetidir aslında. Bu durumun genç işçiler arasında alttan alta sürekli bir tepki mayaladığından kuşku duymamak gerekir. Yaşam, eğitim ve çalışma koşulları ister istemez genç işçileri mücadeleye itmektir. Dolayısıyla mesleki eğitimdeki genç işçiler sınıf mücadelesinin öne çıkmaya aday dinamiğini oluşturmaktadır. Nitekim metal sektöründe 75 bin işçinin sürdürmekte olduğu grevde küçümsenmeyecek bir oranda genç işçi yer almaktadır. Halihazırda en büyük eksiklik alana yönelik sistemli devrimci faaliyettir. Gençlik çalışmamızda gelişme kaydettikçe, bu önemli alana dair görevlerimizi de başarıyla yerine getirebileceğimize inanıyoruz. Devrimci gençlik olarak, yaşadığımız her ülkede devrimci sınıf hareketini geliştirmek için sorumluluklarımıza sahip çıkacak, devrimin bayrağını kapitalizmin burçlarına dizeceğiz.

Endüstri 4.0 ve yaşama etkilerine örnekler

2001'den 2016'ya dünyanın en büyük 5 şirketine dönük yapılan araştırmalar gösteriyor ki teknoloji tabanlı şirketler dönemindeyiz. 2001'de ilk 5'in içinde sadece Microsoft varken, 2016'ya gelindiğinde ilk 5'i teknoloji şirketleri oluşturdu: Apple, Alphabet, Microsoft, Amazon, Facebook.

Bebeğinden "mezara 5 dakika kalmışına" kadar herkesin elinde telefonlar, tabletler, bilgisayarlar var, hem de en akıllısından. Kapitalistler yaşamımızın tüm ayrıntılarının sanal gerçekliğin veri tabanında olmasını istiyorlar.

Teknoloji şirketlerinin öne çıkmasında önemli bir etken de üretim sisteminin internet tabanlı yeni bir otomasyonla kurgulanmasıdır. Endüstri 4.0 sadece ürünün üretimi ile alakalı değil tabii ki. Hedef, internet tabanlı bu ürünün yaşamımızla kurduğu bağ. Bir yanıyla hayatımızı kolaylaştırması, belki de bir yanı ile kontrol edebilme yeteneğine sahip olması.

Bu yönüyle gelecekte yaşama dair çeşitli öngörüler var. Örneğin 2045 yılıyla birlikte dünyadaki neslin tek dil konuşacağı düşünülüyor. İngilizce vs. gibi hakim ülkenin hakim dili gibi bir varsayım değil bu. Söz konusu dilin emoji dili olacağı söyleniyor.

Sanal gerçekliği birçoğumuz tanıyor, ama daha çok oyunlardan. Bilgisayar oyunlarının çoğu bizi sanal gerçekliğe çağırır. Strateji oyunları, savaş oyunları, ev veya şehir kurmacalar, araba yarışları vb. Sanal dünyadan doğru arttırılmış gerçeklik...

Savaşta, üretimde, tasarımda, satışta, tamirde önce simülasyonda deneme, sonra uygulama imkanına sahip olmak... Kadavraya veya kobaya ihtiyaç duymadan bir ameliyatın ön denemesini yapabilmek... Yapamayacağınız birçok hayalinizi bir kask, bir gözlükle yaşadığınızı hissetmek... İşyerine hologramınızı göndermek...

KOLAYLIK MI? DENETİM Mİ? YA DA...

Her bilimsel ve teknolojik gelişme üretimi etkilediği gibi doğrudan hayatı da etkiliyor. Üretilen bir ürünün kullanımının yaygınlığı kapitaliste kâr demekken, kullanan için hayatının şekillenmesini kolaylaştıran bir şeye dönüşüyor. Olumlu veya olumsuz örnekleri var elbet. Örneğin internet bilgiye hızlı ulaşım, dünyanın diğer ucunda olanı hızlıca duymak anlamına geliyor. Fakat aynı zamanda internet içinde kurulan bir dünyaya gömülüp asosyalleşen toplum anlamına da geliyor. Bulaşık veya çamaşır makinesi, küçük ev aletleri, kendi ütüyüp katlayan makine ev işlerinin dışında insana zaman kalmasını da sağlıyor, doğaya verdiği zarar da var.

Endüstri 4.0'a başka bir açıdan bakalım. Birçok tehlikeli iş makineler veya robotlar tarafından yapılabilecek. İş kazalarının, iş cinayetlerinin, meslek hastalıklarının epey bir azalması anlamına da gelebilir. İnsanların çalışmanın dışında kendilerine, sevdiklerine, ilgi alanlarına ayıracak zamanları artacak bir gelişme gibi sunuluyor. Fakat kapitalizmde oldu-

ğumuzu unutmayalım! Madalyonun hep bir diğer yüzü var kapitalizmde. Kapitalizmde üretim alanının dışındaysan işsizsin, açsın, yoksulsun demektir. Alıp karınını doyuramıyorsun, yani en "önemlisi" tüketemiyorsun. Yeni krizleri doğuracak, yeni iş çelişkiler yaratacak bir durum...

HAYAL DEĞİL GELECEK!

Bilimsel ve teknolojik gelişmeler üretim alanında planlanırken tercihte bulunulması gereken kriterler, insan ve doğaya zarar vermemesi, insanlığa olumlu katkı sunması vb. olmalı. Fakat kapitalizm koşullarında, en çok para kazandıracak olan tercih edilir, bunun iyi pazarlaması yapılır, insanlar hızlı tüketime yönlendirilir. İhtiyaç fazlası üretilir ve alınır, dünya koca bir çöplüğe dönüştürülür.

Ama bir de şöyle hayal edelim. Sosyalist bir toplumdayız. İnsanın insan tarafından sömürülmediği... İnsanlığın ihtiyaçlarına göre ve ihtiyacı kadar üretim yapıldığı... İhtiyaç sahiplerine ücretsiz ulaştırıldığı... Açlığın, yoksulluğun, savaşların kalmadığı...

Bugün böyle olmamasının, olamamasının, kapitalizm sürdüğü sürece olmayacak olmasının nedeni bellidir: bilim ve teknoloji kapitalistlerin ellerindedir ve kâr merkezli bir bakışın hizmetindedir.

Hayalini kurduğumuz, aslında işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların devrimci bir sınıf hareketi çizgisinde mücadele edip kapitalistleri devirdiğinde birlikte kuracağımız dünyadır. Yani hayal değil, gelecektir!

Suriye'de anayasa hazırlığı için Soçi'de "anlaşma"

28-29 Ocak'ta Soçi'de gerçekleştirilen Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nin sonuç bildirgesinde; kongreye katılan tarafların, "geçiş süreci konusunda prensipte anlaşmış" ifade edildi.

28-29 Ocak tarihlerinde Soçi'de gerçekleştirilen Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'nin ardından sonuç bildirgesi açıklandı. Bildirgede, kongreye katılan tarafların, geçiş süreci konusunda "prensipde anlaşma sağladığı" duyuruldu.

Batılı emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçi devletlerin güdümündeki dinci-çetelerle, Rojava yönetiminin katılmadığı kongreye ilgili açıklama yapan BM Suriye Özel Temsilcisi Staffan de Mistura ise, kongreye katılmayan tarafların da anayasa hazırlık sürecine katılacağını öne sürdü.

Suriye'nin egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi, Suriye hükümetinin yalnızca Suriye halkı tara-

findan belirlenmesi vurgularının yapıldığı sonuç bildirgesinde, kongre katılımcılarının "Suriye'nin kurtuluşu için temel prensiplerde anlaşmış" ifade edildi. Bildirgede, Suriye'de "siyasal geçiş süreci" kapsamında, seçimler yapılması ve anayasal reform taslağı hazırlanması başlıkları yer aldı. Bununla birlikte, geçiş süreci konusundaki nihai anlaşmanın Cenevre görüşmelerinde yapılacağı da bildirgede vurgulandı.

BM Suriye Özel Temsilcisi Staffan de Mistura, kongreye ilgili yaptığı açıklamada, katılımcıların "Anayasa Komisyonu" kurulması konusunda anlaşma sağladığını belirtti. Kongreye katılmayan tarafların da komisyona dahil olacağını söyleyen

Mistura, komisyon oluşturma yetkisini aldığını, kongreye katılmayan gruplarla istişareler gerçekleştireceğini ve bunun üzerine "45-50 kişilik liste" hazırlayacağını dile getirdi. Mistura listeyi Cenevre'de yapılacak görüşmelerde açıklayacağını ifade etti.

Kongreye Kuzey Suriye Özerk Yönetimi'nin yanı sıra, "ılımlı muhalefet" adı altındaki dinci çetelerin içerisinde yer aldığı Yüksek Müzakere Komitesi ve "Riyad grubu" da katılmamıştı. Ayrıca, Türk sermaye devletinin güdümündeki bir grup da, kongre logolarında Suriye bayrağı olduğunu gerekçe göstererek kongreye son anda katılmadı.

Efrîn işgali Avrupa'da protesto ediliyor

Türk sermaye devletinin Efrîn'i işgal girişimi, ilk gününden itibaren Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yapılan eylemlerle protesto ediliyor. 26 Ocak günü Bielefeld'deki Jahnplatz'da eylem gerçekleştirilirken, Bielefeld polisi şehir merkezinde korsan eylem yapıldığı gerekçesiyle Jahnplatz'daki kitleyi arabalarla çevirdi. Kitle eyleme devam etmekte kararlılık gösterdi.

Eylem 27 ve 30 Ocak günü de tekrarlandı.

Zürih'te de 27 Ocak günü binlerce kişinin katıldığı eylemle Efrîn'e saldırı protesto edildi.

Çağrısı Kürt hareketinin bileşenleri tarafından yapılan eylemde, BİR-KAR'ın

da aralarında olduğu Türkiyeli örgüt ve kuruluşların yanı sıra, İsviçreli parti ve örgütler de yer aldı.

Protesto için bir araya gelinen Helvetia Platz alanında bir saat boyunca Kürtçe, Almanca ve Türkçe konuşmalar ve sloganlarla saldırı protesto edildi. 10 bine yakın kişinin katıldığı yürüyüşe yerli halktan insanlar da destek verdi. Bir buçuk saatlik yürüyüşle, şehrin en kalabalık yerlerinden geçilerek gelinen alanda yapılan mitingle eylem sona erdi.

Aynı gün Köln'deki eylem on binlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçi, kadın ve genç katıldı. Yapılan yürüyüş boyunca sloganlar haykırıldı, Efrîn saldırısına karşı broşürler, bildiriler dağıtıldı. Polis de

Öcalan ve YPG flamalarını gerekçe göstererek provokasyon çıkarmaya ve eylemi engellemeye çalıştı.

28 Ocak günü Fransa'nın Paris, Bordeaux, Lyon, Rennes, Marsilya, Strasbourg kentlerinde, Avusturya'nın Viyana, Graz, Tirol, Brengenz kentlerinde, İtalya'nın Milano, Parma, Pisa kentlerinde, İsveç'in Stockholm kentinde, Norveç'in Oslo ve Trondheim kentlerinde, Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da, Almanya'nın Freiburg ve Rostock kentlerinde, Belçika'nın başkenti Brüksel'de, Hollanda'nın Amsterdam kentinde, Yunanistan'ın başkenti Atina'da, İskoçya'nın başkenti Edinburgh'da ve Kanada'daki Montreal'de eylemler gerçekleştirildi.

UNICEF: Efrîn saldırısında en az 11 çocuk öldü

Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) Suriye Temsilcisi Fran Equiza, Türkiye'nin Efrîn'e dönük saldırısında ilk hafta en az 11 çocuğun yaşamını yitirdiği bilgisini aldıklarını paylaştı.

Efrîn'de sivil halkın saldırılardan korunmak için kanton içerisindeki diğer yerleşimlere sığındığını belirten UNICEF temsilcisi, diğer bölgelerden 125 bin mültecinin kaldığı kamplara sığınanların olduğunu da söyledi.

UNICEF Suriye temsilcisi, tüm tarafların BM Çocuk Haklarına Dair Sözleşme doğrultusunda hareket etmesi gerektiğinin altını çizerek, sivillerin güvenli bir şekilde geçişi için gerekli koşulların sağlanması gerektiğini belirtti.

Londra merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi de, Efrîn saldırısının başladığı 20 Ocak'tan bu yana aralarında çocukların da olduğu en az 38 sivilin yaşamını yitirdiğini duyurmuştu.

Efrîn Kantonu Sağlık Komitesi ise, yaptığı açıklamada sadece 26 Ocak'ta en az 8 çocuğun yaşamını yitirdiğini ve 13 çocuğun da yaralandığını bildirmişti.

ABD göçmenleri 'zincirleyerek' sınır dışı etti

ABD'de göçmenlere yönelik ırkçı ve onur kırıcı uygulamalara yenisi eklendi. Ülkede bulunan çok sayıda göçmen, Chicago'ya 50 kilometre mesafedeki Gary Havaalanı'nda elleri ve ayakları zincirlenerek sınır dışı edildi.

Chicago'nun yanı sıra Indiana'nın kuzeyi ile Milwaukee'de yakalanan onlarca göçmen, World Atlantic Hava yollarına ait uçağa bindirilerek ülke dışına gönderildi.

Sınır dışı işlemi, çok yoğun olmayan havaalanındaki özel jetler için ayrılan apronun arka tarafındaki bölümde yapılırken, göçmenler polis araçları eşliğinde camları boyalı iki minibüsle havaalanına getirildi.

Sınır dışı işlemi havaalanına gelen bir grup tarafından protesto edildi. "Adalet yoksa barış da yok" ve "Göçmenler olmasaydı, Trump'ın karısı da olmazdı" yazılı pankartlar taşıyan protestocular, "Adalet istiyoruz, şimdi istiyoruz" ve "Göçmenlere özgürlük" sloganları attı.

İş makinelerini protestocularla uçak arasına çeken havaalanı yetkilileri, sınır dışı operasyonunun görünülmesini engellemek için yoğun çaba harcadı.

Trakya'da metal işçisi MESS'le yapılan TİS'e ne diyor?

"TAŞIN ALTINA ELİMİZİ SOKMA VAKTİ ÇOKTAN GELDİ"

Türk Metal kurulduğu tarihten bu yana grup toplu iş sözleşmeleri sürecinde 1 veya 2 grev yaptı. 1980 yılından bu yana çalışanını açlığa mahkum etti. Sendika sadece alacağı aidata baktı. Yıllardır işçiler ayda bir yevmiesini Türk Metal Sendikası'na verdi.

Oysa Türk Metal sendika değil çeteydi. Bunlar yıllardır işçiyi satmakla meşgul. İşçi artık bunlarla yüzleşmek istiyor. İşçilerin sorunları hep ötelendi. Yıllardır işçiler açlığa mahkum edildi.

Geçen gün Türk Metal'in Çerkezköy belediye meydanında yapmak zorunda kaldığı eyleme katıldım. Slogan atmaya bilmeyen işçi arkadaşlarım var. Kırk yıllık "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı "çılgınlık yok tek başına" ya da "yılğınlık yok tek başına" diye atıyor. Anlamış değilim.

Kapaklı-Çerkezköy işçisi her şeyi bir tarafa bırakmış Bursa'daki işçilerin bastırması ile hak kazanacağını düşünüyor. Evet oradaki arkadaşlar işini yapıyor ama siz ne yapıyorsunuz. Yapmak istemeyen Kapaklı-Çerkezköy işçisi ise "ver yesin" "ört uyusun" ile hazıra konmayı bekliyor. Adeta Eminönü'ndeki yem bekleyen güvercinler gibiler. Başkaları taşın altına elini atmış iken onlara yardımcı olmamız gerekmez mi?

Birtakım işçiler gitsin paşa paşa AKP'ye oy versin. Onları açlığa mahkum edenin yanında saf tutsun. AKP'nin siyasi saflarında yer tutanların çok iyi düşünmesi lazım. Bakın hükümet sizi terörist yerine koydu. Grevimizi yasakladı.

Çerkezköy'den bir metal işçisi

"METAL FIRTINA'NIN GÖLGESİNDE KORKANLAR SÖZLEŞMEYİ İMZALADI"

Metal işçilerinin ya da işçi sınıfının gücünü en başta sınıfımız olmak üzere kimse küçümsemesin. Toplu sözleşme süreci yüzyılın sözleşmesi olmadı. Aslına bakarsanız bana kalırsa ortada açık bir satış da var. Zaten aldığımız zam da çoktan eridi gitti. Üçün beşin hesabını yapacak olursak ekside olduğumuz bile söylenebilir.

Ben başka bir noktaya dikkat çekeceğim. Önemli olan nokta şurası, metal işçisi eski işçi değil arkadaş. Metal Fırtına ile metal işçisi uyandı. Artık eskisi gibi satış beklemiyor. Tam olarak taleplerini karıştırmayacağını bildikleri halde ilkel sınıf bilinciyle de olsa satılık, icazetçi sendikalara baskıyı eksik etmiyor. Bu baskı öylesine güçlü ki aslında sermaye sınıfının Türkiye'de toplu sözleşme sürecinde bir düzen olarak kurguladığı 3 yıllık sözleşme düzenini yıkıp bir kenara attı.

Fabrikalarda işçilerin sendikalara

duyduğu güvensizliğe rağmen eylemlere ve sloganlara katılımdaki kitlesellik ve öfke öylesine güçlü ki, insan bu gücün önünde kimse duramaz diye içinden geçiyor. Emin olun patronlar ve onların hükümeti bu sele karşı derin bir korku içindeler.

Evet süreç devam ediyor. Metal işçisi hakkını patronlardan elbette ki alacak. Metal işçisinin bu süreçten çıkaracağı en büyük ders şudur; işçi sınıfının üretimden gelen gücünün önünde kimse duramaz, bu gücü kullanan işçinin de alamayacağı hak olamaz.

Çerkezköy Hema Endüstri işçisi

"MESS VE SENDİKALAR BU SÖZLEŞMEDEN İSTEDİĞİNİ ALDI!"

2015 Metal Fırtına'dan derslerini iyi alan MESS ve sendikalar yeni bir ihanet sözleşmesinin altına imzayı attılar. En başta kıdem zammı gibi işçiyi tabanda bölen bir sözleşme mantığı ile süreci örgütlediler. Yalandan eylemlerle işçiyi "mücadele" ediyoruz havasına soktular.

Bununla beraber Türk Metal bile grevin yasaklanmasına rağmen metal işçisinin dakikalarla da sınırlı olsa durma eylemine "öncülük" etmek zorunda kaldı. Bütün bunlar Metal Fırtına öncesindeki gibi olası bir satışta potansiyel olarak daha güçlü bir fırtına kopabileceği ihtimalini gösteriyordu. Bu potansiyel korku MESS'e nispeten de olsa geri adım attırdı.

İşçi kıyımı başta olmak üzere, MESS'in önmüzdeki süreçte sözleşme ile ortaya çıkan "zararını" ortadan kaldırmaya yönelik saldırıları olacağı neredeyse mutlak.

Bu saldırılara karşı metal işçisi MESS'e geri adım attırın gücünün farkında olmalı ve saldırıları örgütlü gücüyle püskürtmeli. MESS saldırığında onun korkulu rüyası olan Metal Fırtına daha güçlü bir şekilde gerçekleşmeli.

İSTANBUL'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

MESS ile yapılan grup TİS'leri Türk Metal ve Birleşik Metal-İş tarafından imzalandı. Altına imza atılan sözleşme sendikaların kendi sözleşme taslaklarıyla bile ele alındığında kesinlikle bir satış sözleşmesi.

Ne var ki bu satış hiç de Metal Fırtına öncesindeki satışlara benzemiyor. Örneğin 3 yıllık sözleşme yerine MESS'in 2 yıllık sözleşme imzalamasının sendikaların değil, metal işçilerinin bir kazanımı olduğunu görmek gerekiyor.

Metal grevi yasaklandığı halde MESS niye bu geri adımı attı?

Türk Metal ve Birleşik Metal-İş'in işçinin yanında olarak MESS'e geri adım attırıldığını tek bir metal işçisi bile düşünmez. Tersine MESS ve sendikalar kafa kafaya verip bu geri adımı atmanın gerektiğini kararlaştırmışlardır.

Neden? Çünkü metal işçileri grev yasaklanmasına rağmen, greve çıkacağını söylüyordu.

İş grev tarihi vermeye kadar vardırıdılar. İşçiler beklenti içinde bu süreci büyük oranda izlediler. Bir umut "bak geçen dönem istifalar oldu, bu dönem zammı alır para altında kalırız" mantığı ile hareket ettiler. Sendika ağaları ise bir gece satış ile işçiyi bir kez daha MESS'in önüne attılar.

Sözleşme sürecinde ve öncesinde namus şeref sözleri ile işçinin gözünü boyamaya kalkanlar sağ ve "sol" sendikalar yine tükürdüklerini yaladılar. 100 yılın sözleşmesi gibi söylemlerle işçileri kandırmaya çalıştılar. Gerçi çok bir ses çıkmadığına göre birçok iş yerinde bu durum kabul gördü. Matematiksel hesap oyunları ile işçinin kafası karıştırılmakta. Yıllardır sıfır zam gören birçok işçi bu zammı iyi bir zam olarak görüyor ve şube başkanlarını konfetilerle, davul zurnalarla karşılıyor.

Peki durum böyle mi? Tabi ki de değil. Ne alınan zam işçiyi para altında bırakır ne de dünyaları kurtarır. Ekonomik bir dizi saldırı ile yaşam zorlaşırken, temel ihtiyaçlara birbiri ardına gelen zamlar biz işçilerin belini bükerken bu ücret zammının hiçbir anlamı yoktur. Hiçbir işçinin de bu zamma sevinmesinin mantığı yoktur. Zaten bu sözleşme süreçlerine sadece üç-beş kuruş alınacak zam olarak bakmak hatadır. İş yerlerinde şimdi alınan zammın karşılığını performans dayatmaları ile patron istemeyecek mi? Birliğimiz bu süreçlerde güçlenmesi gerekirken eski-yeni işçi ayrımı ile bu sözleşmede birbirimizden uzaklaşmadık mı? Patrona karşı örgütlülüğümüz ne olacak şimdi?

Bu sözleşmede bir kazanım denilebilecek tek şey var, o da sözleşmenin 2 yıllık olmasıdır. Bunun da nedeni patronların ikinci bir Metal Fırtına yaşamak istememesidir. Bu da mücadele eden, işten atmalara maruz kalan mücadeleciler işçiler ve MİB sayesinde.

Şimdi bundan sonra yapılması gereken eski yeni işçi ayrımına girmeden sonraki mücadelelere hazırlanmaktır, şimdi bu sözleşme sonrası yaşanabilecek işten atmalara karşı birlikte durmamız lazım. Eğer metal işçileri olarak kazanmak istiyorsak grevi sıradan bir tehdit olarak kullanmadan grevin gereğini yerine getirmek gerekiyor. Yani Metal İşçileri Birliği'nin dediği gibi "Kazanana kadar grev!" anlayışı ile hareket edersek patronlara ve onların işçi sınıfı içindeki ajanları olan sendika bürokratlarına diz çöktürebiliriz. Yoksa yaşadığımız kayıpları zafer sloganları ile karşılamaya devam ederiz.

Çerkezköy B/S/H/ işçisi

Metal fırtına MESS'in korkulu rüyası

**Savaş, sömürü ve baskının
kaynağı kapitalizmdir!**

**Özgürlük devrimde,
barış sosyalizmde!**